

สองร้อยยี่สิบเจ็ด

การทดสอบาบชั้น

แม่นางชุดเขียวมองชูลั่วแล้วจู่ๆ ก็หัวเราะออกมา “เนื่องจากเจ้าทำภารกิจนี้สำเร็จด้วยตนเอง ฉะนั้นจะมีรางวัลพิเศษมอบให้แก่เจ้า รับไว้เสียสิ”
แม่นางชุดเขียวกล่าวจบก็ส่งกล่องผ้าไหมใบหนึ่งให้ชูลั่ว

ชูลั่วเปิดฝากล่อง ‘เอ? โอสทขวดหนึ่ง ช້ายังดูเหมือนจะใช้ฉีดพ่นได้’

แม่นางชุดเขียวยิ้มให้ชูลั่ว “สิ่งนี้คือไอหมอกที่สามารถกลบกลิ่นอายเผ่าพันธุ์ได้ ออกฤทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และใช้เฉพาะการทดสอบในคราวนี้เท่านั้น”

‘ไหนถึงมีข้อจำกัดเช่นนี้ หรือว่าจะต้องใช้ในการทดสอบด้านต่อไป?’
ชูลั่วนึกแปลกใจ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่ถามให้มากความ ทำเพียงเก็บของรางวัลไว้
อย่างดี

หลังจากได้รับบำนาญภารกิจในด้านที่สองแล้ว ทั้งห้าคนก็กล่าวอำลา
แม่นางชุดเขียว จากนั้นก็มุ่งหน้าไปยังหุบผาขาดตามทิศทางที่อีกฝ่ายบอกไว้

ด่านที่สามเป็นการทดสอบสติปัญญา

ไม่ถึงสามชั่วยามทั้งห้าคนก็มาถึงหุบผาขาดที่แม่นางชุดเขียวบอกไว้

หุบผาขาดโอบล้อมด้วยทะเลทั้งสี่ด้าน สายลมที่พัดมาพร้อมกับคลื่นทะเลสาดกระทบฝั่ง ชวนให้รู้สึกผ่อนคลายเป็นอย่างยิ่ง ทว่าเป้าหมายของชู๊วและคนอื่นๆ กลับอยู่ที่ยอดผา

ทั้งหมดได้ขึ้นไปบนผาหินขรุขระ เนื่องจากทุกคนมีพลังยุทธ์ชั้นยอด และผ่านประสบการณ์มากมาย ใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็ขึ้นไปถึงยอดผาได้

ตอนที่เท้าของทุกคนเหยียบอย่างลงบนยอดผา ขณะที่กวาดตามองไปรอบๆ พวกเขาถึงรู้สึกเวียนหน้ามึนขึ้นมาทันที เพราะบรรยากาศในเวลานี้แตกต่างไปจากทิวทัศน์ด้านล่างอย่างสิ้นเชิง!

ทุกคนเห็นแท่นรองเท้าแผ่นลอยตัวเรียงแถวอยู่บนยอดผา แต่ละแผ่นมีขนาดพอให้วางเท้าทั้งสองข้างเท่านั้น ด้านล่างแท่นรองคือฐานเหล็กที่ยามนี้กำลังส่งเสียง...

ครืดคราด!

มูจี้กวางชะโงกหน้าไปมอง ก่อนเห็งอากาพะจะไหลโซมกาย

“นี่มันอะไรกัน” คนอื่นๆ ถาม

“เข็มปักวิญญาณ!” มูจี้กวางมือสั่นเทา

เข็มปักวิญญาณนี้เป็นความทรงจำอันเลวร้ายในชีวิตของเขาก็ว่าได้ เพราะของสิ่งนี้นอกจากจะแทงทะลุผิวหนังเข้าสู่ร่างกายได้แล้ว มันยังทิ่มแทงจิตวิญญาณของผู้มียุทธ์ได้อีกด้วย ร่างกายที่บาดเจ็บสามารถรักษาอาการได้ แต่ถ้าจิตวิญญาณบาดเจ็บ การจะฟื้นฟูกลับมาเป็นเรื่องยากเย็นอย่างยิ่ง

ในจังหวะนี้เองนกดำเผิงตัวหนึ่งก็สยายปีกโฉบเข้ามา บนหลังของมันคือชายร่างท้วมที่มีรอยยิ้มเมตตาประหนึ่งพระโพธิสัตว์

ชายร่างท้วมกระโดดลงจากหลังนกดำเผิง แล้วเดินตรงมาหาพวกเขา ด้วยใบหน้าที่เต็มรอยยิ้ม “พวกเจ้าทั้งห้า...”

“พวกเรามารับการทดสอบในด้านสติปัญญา” ชู๊วส่งป้ายผลภารกิจในด้านที่สองของทั้งห้าคนให้อีกฝ่าย

ชายร่างท้วมหัวเราะลั่น “ขำรอพวกเจ้ามานานแล้ว พวกเจ้ากลับเพิ่งมา

เอาในเวลา^{นี้} เหลือเวลาไม่มากแล้ว เริ่มเร็วเข้าเถิด”

ซู่วถามอย่างฉงน “ขอลถามเจ้าคะ การทดสอบในครั้ง^{นี้}มีกติกาอย่างไร”

ชายร่างท้วมโหมกมือชนิดๆ “มีกติกาที่^{ไหน}กัน ก็แค่ตอบคำถาม ทั้งหมด
สิบข้อ ข้อละหนึ่งนาทึ”

“แต่แต่ละคนจะต้องยืนอยู่บนแท่นรองหนึ่งนาทึ หากตอบคำถามไม่ได้
ภายในหนึ่งนาทึ เข็มปัก^กวิญญานก็จะพุ่งขึ้นมาที่^{ใต้}ฝ่าเท้า หากเข็มปัก^กวิญญาน
แทงทะลุฝ่าเท้าจนมิดเล่ม การทดสอบก็จะยุติลง” ชายร่างท้วมอธิบายขั้นตอน
การทดสอบง่ายๆ

สิบข้อมีเวลาตอบคำถามข้อละหนึ่งนาทึ...

“อ้อ อีกอย่าง... พวกเจ้า^{ทั้ง}ห้าคนเข้าทดสอบพร้อมกัน หากภารกิจลุล่วง
ผู้ที่ได้คะแนนเป็นอันดับหนึ่งจะได้รางวัลพิเศษจากข้าด้วย” ชายร่างท้วมตบ
กระเป๋าช่างเฒ่าของตนเอง

สายตาของซู่วปรายมองที่เฒ่าของชายร่างท้วม

ด้านที่หนึ่ง... นางได้แผนที่^{ใหม่}เมฆาสิ่วมาจากผู้เฒ่าคราขาว

ด้านที่สอง... นางได้ไอหมอกกลบกลืนอายฝ่า^{พื้น}ธูมาจากแม่^{นาง}ซูด

เขียน

ด้านที่สาม... ซู่วมีความรู้^{สึก}กว่ารางวัลนี้จะต้องเกี่ยวข้องกับหนึ่งใน
อาวุธเวทีสอง^นกรบอย่าง^{ใหม่}เมฆาสิ่วแน่นอน!

หากถามว่าเพราะเหตุใดซู่วถึงได้มีรางวัล^{เช่น}นี้ นางเองก็ไม่อาจ
อธิบายออกมาเป็นคำพูดได้^{เช่น}กัน นี่เป็นเพียงสัญชาตญาณพิเศษที่เกิดจาก
สัมผัสที่หกของนางก็เท่านั้น

ฉะนั้นรางวัลพิเศษที่ชายร่างท้วมเอ่ยถึง นางจะต้องคว้ามารองให้^{จง}
ได้! แต่ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ยังตระหนักดีว่าหากต้องการคว้าอันดับหนึ่งในการ
ทดสอบนี้ ก็ต้องทำภารกิจให้บรรลุผลอย่างสมบูรณ์แบบเสียก่อน

ในตอน^{นี้}เองชายร่างท้วมก็เอ่ย^{เร่ง} “เอาละ พวกเจ้ารีบขึ้นไปได้แล้ว เวลา
มีจำกัด”

แต่ว่า... นั่นมันเข็มปักวิญญาณเชียวนะ!

มูจี้กวงอกสั้นขวัญแขวน เขาเคยบาดเจ็บเพราะเข็มปักวิญญาณมาก่อน ความทรงจำในครานี้ราวกับเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้นมาไม่นาน และยังเป็นเงามืดในใจมาจนถึงปานนี้

ขณะที่ซูลัวไม่รู้สึกกังวลกับการตอบคำถามเลยสักนิด รู้ไว้เถิดว่านางมีมันสมองที่พัฒนาด้วยกระดูกปัญญา ซ้ำก่อนหน้านี้นางยังอ่านตำรับตำราตั้งมากมาย แม้แต่ตำราสมัยบรรพกาลในถ้าใต้ทะเลของหัวอินซางก็ยังอ่านมาหมดแล้ว ความรู้ที่มีอยู่ในเวลานี้เรียกได้ว่าสืบทอดตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้หญิงสาวจึงทะยานกายขึ้นไปบนแท่นรองเป็นคนแรก

ซูลัวยืนอยู่ตรงกลางแท่นรอง

อวีจิ้นเกอทะยานตามขึ้นมาหยุดทางซ้ายของนาง ทั้งก้าวประกบด้านขวาสุดท้ายเหลือเพียงตำแหน่งริมสุดสองด้าน มูจี้กวงกับเซ็งเย่ารื่อจึงกััดพื้นทะยานตัวตามมาในท้ายที่สุด

ตำแหน่งของทุกคนในเวลานี้ไล่จากซ้ายไปขวาคือ มูจี้กวง อวีจิ้นเกอ ซูลัว ทั้งก้าว และเซ็งเย่ารื่อ

ชายร่างท้วมเอ่ยเตือนประโยคสุดท้าย “หากพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งตกลงไปในก้นผา ก็เท่ากับว่าการทดสอบในด่านนี้ยุติลง เข้าใจหรือไม่”

ทุกคนพยักหน้า

นี่เป็นการทดสอบกลุ่ม หากสมาชิกกลุ่มพลาดพลั้งไปเพียงคนเดียว การทดสอบก็ถือว่าล้มเหลวลงโดยปริยาย และทั้งหมดก็ต้องกลับออกไปพร้อมความพ่ายแพ้

ทั้งห้าคนปักหลักมั่นประจำตำแหน่ง

ชายร่างท้วมโบกมือ ฉากผลึกแก้วใสแวววาวก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าซูลัว และคนที่เหลือ จากนั้นชายร่างท้วมก็เริ่มขานโดยไม่ให้เวลาพวกเขาเตรียมตัวเตรียมใจเลยแม้แต่ชนิด

พีบ!

ข้อความหนึ่งปรากฏขึ้นบนฉากผลึกแก้วเบื้องหน้าทุกคน มันคือคำถามในการทดสอบดำเนินนี้ ทุกคนมีเวลาหนึ่งนาทีสำหรับการหาคำตอบ

ซูล์วู้สึกได้ว่าตั้งแต่ที่ชายร่างท้วมขานเริ่มการทดสอบ แทนรองใต้ฝ่าเท้า นางก็เริ่มหดตัวลงเรื่อยๆ แทนรองนี้เหมือนกับเป้าธนูที่ลอยคว้างกลางอากาศ ประกอบด้วยวงล้อมหกชั้น

หลังจากผ่านไปสิบวินาที วงล้อมชั้นที่หกของแทนรองก็หายวับไป จากนั้นก็ทุกๆ สิบวินาที จนกระทั่งถึงวงล้อมชั้นที่สาม...

“ซูล์วู้! รีบตอบคำถามเร็วเข้า!” ทั้งแก้วที่อยู่ทางขวาของซูล์วู้ตอบคำถามเสร็จแล้ว ก่อนจะเห็นว่าซูล์วู้เอาแต่ก้มหน้ามองด้านล่าง เจ้าตัวก็พลันร้อนใจขึ้นมา แล้วเอื้อมมือมากระตุกรั้งแขนเสื้อของนาง

หากซูล์วู้พลาดละก็ ทุกคนมีเดือดร้อนไปเพราะนางด้วยหรือ

ทุกคนตอบใจหทัยข้อที่หนึ่งเรียบร้อยแล้ว จะเหลือก็เพียงซูล์วู้เท่านั้น ด้วยเหตุนี้เอง...

พริบๆ

สายตาที่เหลือสี่คู่พากันจับมาที่ใบหน้าของนางเป็นตาเดียว

ซูล์วู้มีสีหน้าเรียบเฉยเป็นปกติดั้งเดิม นางหันมามองคำถามที่อยู่เบื้องหน้าอีกครั้ง “อ้อ? เหมือนเหล็กนิลที่ใหญ่ที่สุดในจักรวรรดิกลางอยู่ที่ใด” ซูล์วู้อ่านคำถามออกมา

เชิงเข่าร้อนใจ “เจ้าโง่หรือไร เหมือนเหล็กนิลที่ใหญ่ที่สุดในจักรวรรดิกลางก็ตั้งอยู่ที่เทือกเขอันแออร์นะสิ! คงไม่ใช่ว่าแม่แต่เรื่องนี้ก็ยังไม่รู้หรือกระมัง รีบเขียนคำตอบเร็วเข้า มองข้าทำไมกัน!”

หลายวันมานี้เชิงเข่าร้อนใจอดดับข้อข้องใจแทบจะบ้ายอยู่แล้ว พอได้โอกาสก็อยากทักถามซูล์วู้ เขาจึงระบายออกมาเต็มที่ด้วยความสะใจ

“...” จากนั้นซูล์วู้ก็เขียนคำว่า ‘เทือกเขอันแออร์’ ลงไปในคำตอบ

ตอนที่เชิงเข่าร้อนใจมองคำตอบของซูล์วู้ เขาก็เลิกคิ้วด้วยความล้าพอง

ขณะที่คนอื่น ๆ พากันมองซูล์วู้ว่าเป็นก้างวล แม่แต่เหมือนเหล็กนิล

ที่ใหญ่ที่สุดในจักรวรรดิกลางก็ยังไม่รู้ว่าอยู่ที่ใด แล้วคำถามต่อไปนางจะตอบได้หรือไม่ นางจะไม่เป็นตัวถ่วงของพวกเขางริงๆ นะหรือ

ไม่ใช่แค่สมาชิกทั้งสี่ที่รู้สึกกลางแคลง เวลานี้แม้แต่อาจารย์กับศิษย์ที่อยู่ด้านนอกก็พากันเป็นกังวลเช่นเดียวกัน

“ก็นั่นปะไร พวกเจ้าดูเถิด คนอื่นๆ ใช้เวลานับพันปีกว่าจะเลื่อนชั้นแต่ละชั้น แล้วซูลัวเล่า? ตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาในสำนักวิทยุทธ์มาถึงบัดนี้ เพิ่งจะผ่านไปไม่ถึงสองร้อยปีเองกระมัง นางจะมีเวลาที่ไหนไปอ่านหนังสือเพื่อเพิ่มพูนความรู้กันเล่า”

“เพราะฉะนั้นการข้ามระดับชั้นเร็วเกินไปอาจไม่ใช่เรื่องดีนัก ความรู้ต่างๆ ควรจะปูพื้นฐานให้แน่นเสียก่อน”

“แม้ว่าสองภารกิจแรกซูลัวจะสร้างผลงานได้ยอดเยี่ยม แต่ว่าด้านนี้นางอาจจะทำได้ไม่ดีนัก...”

ทุกคนปรามาสดูแคลนซูลัวอยู่ไม่น้อย อันที่จริงก็เป็นเพราะซูลัวเพิ่งมีอายุไม่กี่ร้อยปีเท่านั้น พวกเขาคิดว่าต่อให้นางเริ่มอ่านตำรามาตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ก็จะอ่านได้สักกี่เล่มเชียว มีหรือจะเทียบชั้นกลุ่มเชิงเยาหรือที่ใช้ชีวิตมาไม่ต่ำกว่าหมื่นปีได้ หากซูลัวจะเสียเปรียบก็ด้วยเรื่องที่นางอายุน้อยกว่าใครๆ เท่านั้นเอง

หนึ่งนาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นคำถามข้อที่สองก็ปรากฏขึ้นมา คำถามข้อที่สองไม่ยากเท่าไรนัก หลังจากที่เชิงเยาหรือขึ้นแนะนำซูลัวในคำถามข้อแรกด้วยความอวดดีแล้ว เขาก็เริ่มล่าพองใจขึ้นมา และรู้สึกวุ่นวายที่สุดในสิ่งที่ตนเหนือกว่าซูลัวจนได้... สิ่งนั้นก็คือสติปัญญาอย่างไรเล่า!

เวลานี้เชิงเยาหรือภาควิมิใจในตัวเองอย่างมาก หลังจากอ่านคำถามข้อที่สองแล้วเขาก็ยิ้มเยือก จากนั้นจึงเขียนคำตอบลงไปอย่างรวดเร็ว เมื่อตรวจทานจนมั่นใจแล้ว เจ้าตัวก็รีบหันขวับไปจ้องหน้าซูลัว

โจทย์ข้อที่สองถามถึงสภาพอากาศในจักรวรรดิกลาง... เมืองใดที่มีฝนตกมากที่สุด

เซียงเย่ารื่อเห็นซูลัวยังไม่หยิบพู่กันขึ้นมาเสียที เขาก็ตะโกนลั่น “โฉนเจ้าถึงไม่เขียนคำตอบอีก! เมืองที่มีฝนตกมากที่สุด มีศิษย์สำนักวิชายุทธ์คนใดบ้างที่ไม่รู้คำตอบนี้ ต่อให้หลับตาก็ยังตอบถูกด้วยซ้ำ อยากรู้หรือไม่?”

ซูลัวเหลือบตามองเซียงเย่ารื่ออย่างสนใจ คนผู้นี้ไม่อำปากพูดจะขาดใจตายหรือไรกัน

เซียงเย่ารื่อยังเต้นแรงเต้นกาไม่หยุด “ซูลัว ไม่จริงกรรมัง เจ้าไม่รู้แม้แต่กระทั่งคำตอบนี้หรือ แล้วอีกแปดข้อที่เหลือเล่า เจ้าโง่เขลาแบบนี้จะกลายเป็นตัวถ่วงของพวกเราทั้งหมดนะ!”

วาทะของเซียงเย่ารื่อทำให้มู่จี้กวงและทังกั้วพลอยหันไปมองซูลัวด้วยแวตากลางแคลง

สองคำถามนี้เป็นคำถามพื้นฐานทั่วไปแท้ๆ โฉนซูลัวถึงตอบไม่ได้กันแล้วคำถามที่ลึกซึ้งยิ่งกว่านี้ในข้อหลังๆ นางจะทำเช่นไร

บรรดาสหยชั้นปีสี่ที่อยู่ด้านนอกพากันเป็นกังวลแทนซูลัว พวกเขาไม่หวังให้นางแสดงผลงานตื่นตาตื่นใจ แค่ขอให้นางตอบคำถามได้โดยไม่เป็นตัวถ่วงผู้อื่นเท่านั้นก็พอใจมากแล้ว

ในตอนนี้องค์คำถามข้อที่สามก็ปรากฏขึ้น

“เอ?” พอเห็นคำถามนี้ เซียงเย่ารื่อก็อำปากกว้างทันที เพราะคำถามในข้อที่สามแตกต่างกันไปทั้งห้าคน

คำถามของเซียงเย่ารื่อ : มีคนตาบอดสองคน พวกเขาต่างซื้อถุงเท้าสีดำและสีขาวคนละสองคู่ ถุงเท้าแปดคู่นี้มีขนาดเท่ากันและทำจากผ้าชนิดเดียวกัน แต่ละคู่ยึดไว้ด้วยป้ายสินค้า คนตาบอดทั้งสองไม่ทันระวังทำถุงเท้าแปดคู่นี้ปนเข้าด้วยกัน พวกเขาจะมีวิธีการใดถึงจะแยกถุงเท้าสีขาวและสีดำกลับคืนมาได้อย่างละสองคู่

คำถามของมู่จี้กวง : มีขวดโอสถสี่ขวด โอสถในแต่ละขวดมีน้ำหนักเท่ากัน โอสถที่ถูกพิษปนเปื้อนมีน้ำหนักมากกว่าโอสถในขวดอื่นหนึ่งเท่า หากชั่งน้ำหนักได้เพียงหนึ่งครั้ง จะวินิจฉัยได้อย่างไรว่าโอสถขวดใดมีพิษปนเปื้อน

คำถามของอวีจินเกือบทั้งกั้วก็พิลึกพิลั่นไม่ต่างกัน!

ส่วนคำถามข้อที่สามของชูลั่วคือ จ้างงานผู้อื่นเจ็ดวัน ต้องตอบแทนด้วยทองคำแท่งก้อนหนึ่ง ทองคำก้อนนี้จะถูกแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน และต้องมอบให้คนงานหลังจากเสร็จงานทุกวัน วันละหนึ่งส่วน แต่ถ้าตัดทองคำได้เพียงสองครั้ง จะมอบค่าแรงให้คนงานเช่นไร

ผู้ชมด้านนอกตะลึงพรึงเพริด นี่มันอะไรกัน! นี่มันคำถามแบบไหนทุกคนรู้จักทุกตัวอักษรบนฉากผลึกแก้ว แต่เผลอถึงได้ไม่เข้าใจคำถามเลยสักนิดเดียว

ในเวลาเดียวกันนี้สมาชิกสี่รายที่ยืนอยู่บนแท่นรองกลางอากาศกำลังทำหน้านิ้วคิ้วขมวดอย่างหนัก

ชูลั่วปรายตามองคำถามของตนแล้วเขียนคำตอบลงไปอย่างรวดเร็ว

คำตอบง่ายตาย ตัดทองคำสองครั้งจะได้ออกมาเป็นสามส่วนคือ 1/7 2/7 และ 4/7 วันที่หนึ่งมอบชิ้นที่ตัด 1/7 วันที่สองนำชิ้นที่ตัด 2/7 ไปแลกกับชิ้น 1/7 กลับมา วันที่สาม... ก็ทำเช่นนี้ไปเรื่อยๆ

สำหรับชูลั่ว คำถามเชิงตรรกะเช่นนี้ง่ายตายเสียยิ่งกว่าดื่มน้ำกินข้าว นางคือผู้ที่เดินทางมาจากภพเก่า คนภพเก่าคุ้นเคยกับการฝึกฝนหลักตรรกะจนเคยชิน ทว่าสำหรับคนที่เติบโตขึ้นในดินแดนแห่งจิต นี่เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่เคยสัมผัสมาก่อน เพราะเหตุนี้สุดท้ายทั้งสี่คนจึงยืนตะลึงงันอยู่ที่เดิมราวกับเป็นเบ๊อู๋

อวีจินเกือบนิ้วหน้า ทั้งกั้วเองก็นิ้วหน้า ขณะที่อีกสองคนก็ขมวดคิ้วแน่น

เวลาในการทดสอบมีจำกัดข้อละหนึ่งนาที่เท่านั้น ยามนี้ผู้ชมด้านนอกแทบจะรำไห้ออกมาอยู่แล้ว

“สมกับเป็นเขตภารกิจปลิดชีพ คำถามพวกนี้ภูตผีปีศาจเท่านั้นถึงจะตอบได้! ต้องตอบอย่างไรกันเล่า”

“ก็นั่นแหละสิ เป็นคำถามที่หาคำตอบไม่ได้! พวกเจ้าดูเถิด หัวหน้าเชิงแทบจะทิ้งผมแล้ว”

“หัวหน้ามูกี้เหมือนกัน ดวงตาใกล้จะพลัดหลุดออกมาจากเบ้าแล้ว”

“อะ! พวกเจ้าดูซูลัว นางทำอะไรอยู่”

เสียงอุทานที่ดังขึ้นดังสายตาของทุกคนให้จับไปที่ซูลัว ก่อนจะเห็นว่าหญิงสาวกระซิบกระซาบบางอย่างกับอวีจินเกอ จากนั้นอวีจินเกอก็เขียนคำตอบลงไปอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่เขียนเสร็จ คະแนนของเขาก็เพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคະแนน!

ทั้งกั้วที่หันมาเห็นภาพนั้นพอดี ตาก็เป็นประกายวาว “หัวหน้าซูลัว หัวหน้าซูลัว เจ้าตอบคำถามได้หรือ ช่วยดูคำถามของข้าที! ข้าไม่เข้าใจคำถามนี้เลย!” ทั้งกั้วร้อนใจจนแทบบ้า

ซูลัวชะงอกหน้าเข้าไปอ่าน “อะไรบรรจุอยู่ในห้องใต้เต็มปริมาณ และคนสามารถเคลื่อนไหวได้สะดวก ให้ตอบอย่างน้อยสองสิ่ง”

ทั้งกั้วเอ๋อด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “ก็นั่นนะสิ! บรรจุอะไรได้ น้ำหรือ ไม้มน่าจะใช่!”

ซูลัวปรายตามองชายหนุ่ม “อากาศกับแสงแดด”

ทั้งกั้วได้ยินเช่นนั้นก็กระจำงแจ้งโดยพลัน

“ใช่! อากาศกับแสงแดด! เป็นอากาศกับแสงแดดจริงๆ ด้วย! ฮ่าๆ!”

ทั้งกั้วรีบหมุนตัวกลับไปเขียนคำตอบที่ถูกต้องทันที

ในตอนนั้นหมดเวลาไปสามสิบวินาทีแล้ว แทนรองใต้ฝ่าเท้าเชิงเข้ารื้อกับมูจี้กวงเหลือวงล้อมเพียงสามชั้นเท่านั้น

มูจี้กวงไม่เคยล่วงเกินซูลัวอย่างหนักมาก่อน เพราะเหตุนี้เขาจึงยอมลดศักดิ์ศรีลง แล้วเอ่ยปากขอร้องนาง “หัวหน้าซูลัว เร็ว ดูคำถามข้าที! ได้โปรด!”

“อ่าน” ซูลัวเอ๋อเสียงเรียบ

มูจี้กวงกระสับกระส่ายอย่างหนัก เพราะเขาสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าเข็มปักวิญญูณณ์ค่อยๆ เคลื่อนตัวขึ้นมาจากฐานเหล็กแทนรองใต้ฝ่าเท้าแล้ว และมันกำลังจะแทงทะลุฝ่าเท้าของเขา ด้วยเหตุนี้เจ้าตัวจึงพ่นคำถามออกมาอย่างรวดเร็ว

“มีไอสตอยู่สี่ขวด...”

ทันทีที่มูจี้กวงอ่านจบ ชูลั้วก็เหลือบมองอีกฝ่ายด้วยแวตางนใจ โจนคนในภาพนี่ถึงเข้าใจอะไรยากจริงหนอ นางคำนวณคำตอบอยู่ในใจอย่างรวดเร็ว แล้วบอกอีกฝ่าย “เขียนตาม!”

“อ้อๆ!” แม้ว่ามูจี้กวงจะฟังแล้วยังเต็มไปดว้ยความฉงน แต่ข้อดีของเขาก็คือลงมือปฏิบัติตามทันทีโดยไม่มีข้อโต้แย้ง

พอชูลั้วเอ่ยจบ เขาก็หยิบพูกันเขียนคำตอบอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเริ่มรู้ลึกลับวดปลาบที่ฝ่าเท้าแล้ว มูจี้กวงจึงรีบส่งคำตอบโดยไม่ได้ทบทวนอีกครั้งด้วยซ้ำ

เอว! ได้เพิ่มมาอีกหนึ่งคะแนนจริงๆ ด้วย!

มูจี้กวงมองชูลั้วด้วยสายต้อศจรรยใจ นางรู้คำตอบได้อย่างไรกัน ซ้ายังตอบได้ในทันทีที่เธออ่านคำถามจบด้วย ต่อให้ท่องคำตอบมาก็ยังไม่น่าจะรวดเร็วถึงเพียงนี้ด้วยซ้ำ

ในเวลาี่นี้เอง...

“อ้าก!” เซิงเย่ารื่อเปล่งเสียงครวญครางออกมา

ทุกคนก้มหน้าดูแท่นรองใต้ฝ่าเท้าของเขา ก่อนจะเห็นเลือดสดๆ ไหลซึมออกมา เนื่องจากใกล้จะครบเวลาหนึ่งนาที่แล้ว เข็มปักกวิญญูณที่แท่นรองจึงผุดขึ้นมา และที่มแทงเข้าที่ใต้ฝ่าเท้าของเซิงเย่ารื่อนั้นเอง

“เจ็บชะมัด!”

เซิงเย่ารื่อสูดลมหายใจเอือกใหญ่

มูจี้กวงชะงอกหน้าเข้าไปพलगอ่านคำถามของเซิงเย่ารื่อออกมาเสียงดัง

“มีคนตาบอดสองคน พวกเขาต่างซ้อตุงเท้าสีดำและสีขาวคนละสองคู่...”

เขาอ่านไปพलगเหลือบมองชูลั้วไปพलग เวลาี่นี้มูจี้กวงไม่เชื่อถือใครอีกแล้ว นอกจากชูลั้ว

ชูลั้วฟังคำถามจบก็ยกยิ้มแล้วปรายตามองเซิงเย่ารื่อ “เจ้าโง่หรือไร มีศิษย์สำนักวิชายุทธ์คนใดบ้างที่ไม่รู้คำตอบนี้ ต่อให้หลับตาก็ยังตอบถูกด้วยซ้ำ

เจ้าโง่เขลาแบบนี้จะกลายเป็นตัวถ่วงของพวกเราทั้งหมดนะ”

พรูด...!

เซียงเย่ารื่อแทบจะกระอักเลือดออกมา เขารู้ว่าซูลัวเจ้าคิดเจ้าแค้น แต่ไม่คิดว่านางจะจำฝังใจแบบนี้ นางตอกหน้าเขาด้วยวาจาที่เขาปราชญ์แคลงนางก่อนหน้านั้นโดยไม่ตกหล่นไปแม้แต่คำเดียว ถึงกระนั้นเซียงเย่ารื่อกลับไร้เรี่ยวแรงจะตอบโต้ เพราะเวลานี้เขารู้สึกเจ็บปวดจนอยากจะตายเสียให้ได้

สมกับเป็นเข็มปักวิญญาณ ขนาดเพิ่งแทงเข้าที่แทนรอง แต่ก็ยังทำให้เขาลั่นสะท้านไปถึงจิตวิญญาณ

“หัวหน้าซูลู... ได้โปรด... ช่วย...” เหนือเข็มนอกออกมาตามขมับของเซียงเย่ารื่อ

ไม่ใช่ว่าเขาไร้ศักดิ์ศรี แต่เป็นเพราะสมองของเขาไม่เอาถ่านต่างหาก

...

ซูลัวไม่เพียงแต่ตอบคำถามถูก นางยังช่วยอวีจินเกอ ทั้งแก้ว และมูจี้กวงตอบคำถามทั้งหมด ฉะนั้นคำถามของเขาก็คงไม่ยากสำหรับนางอย่างแน่นอน เซียงเย่ารื่อคิดถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ ที่เขาซึ่งตอบคำถามแทนซูลัวแล้วก็อดเสียใจขึ้นมาไม่ได้ อันที่จริงซูลัวคงรู้คำตอบอยู่แล้วกระมัง

ซูลัวไม่คาดคิดเหมือนกันว่าจะเห็นท่าที่สำนึกตัวจากเซียงเย่ารื่ออย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ นางพยักหน้ารับแล้วบอกคำตอบที่ถูกต้องแก่เขา

เซียงเย่ารื่อสะกดกลั่นความเจ็บปวดและอาการลั่นสะท้านที่ชั่วหัวใจ แล้วลงมือจดพู่กันเขียนคำตอบด้วยความเร็วสูงสุด จากนั้นก็ส่งคำตอบให้ระบบ

คำตอบถูกต้อง!

พริบตานั้นเข็มปักวิญญาณที่ทิ่มแทงใต้ฝ่าเท้าของเซียงเย่ารื่อก็หยุดนิ่งก่อนจะหดกลับเข้าไปใต้แทนรองดังเดิม

เซียงเย่ารื่อที่ปวดปลาบจนน้ำตาแทบหลังรินถึงได้พुरुลมหายใจออกมาแรงๆ เวลานี้เขาตระหนกแล้วว่าในบรรดาสมาชิกกลุ่มนี้ทั้งห้าคนนี้จะขาดใครไปก็ได้ แต่คนคนนั้นต้องไม่ใช่ซูลัว

หากไม่มีชูลักรักไม่มีกำลังหลัก ตั้งแต่ต้นมาจนบัดนี้ดูเหมือนว่าทุกคนต้องพึ่งพาชูลักรักถึงจะทำภารกิจลุล่วงได้ เช่นนี้แล้วเชิงเขาร้อยยังจะกล้าเอ่ยวาจาเหน็บแนมชูลักรักอีกหรือไร ด้วยเหตุนี้เขาจึงยอมยื่นสงบปากสงบคำแต่โดยดี ไม่กล้าแม้แต่จะเหลือบมองชูลักรักด้วยซ้ำ

ศิษย์ปีสี่ที่อยู่ด้านนอกพากันก้มลงลนมหายใจ

ชูลักรัก...

ชูลักรักอีกแล้ว...

พวกเขาอ่านคำถามเหล่านี้ไม่เข้าใจด้วยซ้ำ แต่ชูลักรัก... โฉนนางถึงตอบออกมาได้อย่างง่ายๆ ราวกับท่องคำตอบไว้อย่างไรอย่างนั้น นางก็มีตามีปากเหมือนกับพวกเขาไม่ใช่หรือไร ถ้าเช่นนั้นโฉนนางถึงได้มีมันสมองอันพิสดารแตกต่างไปจากทุกคนเช่นนี้ บรรดาผู้ชมด้านนอกยามนี้เต็มไปด้วยความรู้สึกนานาประการ บ้างก็ตะลึงพรึงเพริด บ้างก็ไม่อยากจะเชื่อ

ขณะที่การทดสอบในแดนลี้ลับเจียหนานยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่องหลังจากหมดเวลาในข้อที่สาม คำถามข้อที่สี่ก็ปรากฏขึ้นแทนที่

ทุกคนเห็นคำถามแล้วก็แทบจะยกมือขึ้นปิดตา

ไม่เข้าใจ! ก็ยังคงเป็นคำถามที่อ่านไม่เข้าใจอยู่ดี!

อวี๋จินเกอสะกิดชูลักรักแล้วอ่านคำถามให้ฟัง ทันทีที่อ่านจบชูลักรักก็บอกคำตอบออกไป

คนอื่นๆ เห็นเช่นนี้แล้วยังจะมีแก้ไขมาใคร่ครวญอีกหรือว่า ตนจะเข้าใจคำถามหรือไม่ พวกเขาพากันตะโกนเรียกชูลักรักจนเสียงขรมไปหมด

ทั้งที่อยู่ที่ทางขวาของชูลักรักระตุกแขนเสื้อของนาง “หัวหน้าชู ช่วยดูคำถามซ้ำที! มีไข่งำนวนสองใบ ภารกิจคือต้องเข้าไปในตึกที่มีความสูงหนึ่งร้อยชั้น และคำนวณว่าจะต้องโยนไข่งจากชั้นที่สูงที่สุดชั้นใดของตึกแล้วไข่งไม่แตก อนุญาตให้ทำไข่งแตกได้เพียงสองใบเท่านั้น! โอ๊ะ นี่มันคำถามอะไรกันพูดถึงอะไร โฉนข้าถึงไม่เข้าใจเลยสักนิด!”

เชิงเขาร้อยตะโกนเสียงดังกว่าใครเพื่อน “หัวหน้าชู! ช่วยซ้ำด้วย! แมว

ตัวหนึ่งพบหนูกิ่งอยู่ข้างหน้ามันลืบก้าว แมวไล่กวดตามไป แมวก้าวยาวกว่า ระยะเท้าก้าวของแมวเท่ากับระยะเท้าก้าวของหนู แต่หนูเคลื่อนไหวรวดเร็วกว่า หนูเดินได้สามก้าวในระยะเวลาที่แมวเดินเพียงสองก้าว หากวัดจากความเร็วนี้ แมวจะตามหนูทันหรือไม่ หากทัน ต้องเดินกี่ก้าวจึงจะทัน”

มูจี้กวางยื่นหน้าเข้ามา แล้วตะโกนลั่นเสียงยิ่งกว่าเชิงเย้ารื้อ “พวกเจ้าเบาเสียงหน่อย! หัวหน้าชู! หัวหน้าชู! ของข้า คำถามของข้า! เจ้าฟังที! มีขนมทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าหนึ่งชิ้น ตัดมุมหนึ่งออกไป (ขนาดหรือตำแหน่งใดก็ได้) ต้องทำอะไรถึงจะตัดขนมส่วนที่เหลือให้กลายเป็นสองชิ้นที่มีขนาดเท่ากัน โอ๊ย จะตัดอย่างไรกันเล่า!”

มูจี้กวางร้อนใจจนผมแหว่งหมดศีรษะแล้ว คำถามสองข้อแรกยังไม่เท่าไร โฉนสองข้อหลังมานี้ถึงได้พลิกฟิลันแบบนี้กัน นี่เป็นคำถามที่มีคนตอบได้จริงๆ หรือ จะไม่ให้พวกเขามีสีวิตรอดแล้วอย่างนั้นหรือ

ที่ว่ามูจี้กวางลืมนิดไปเสียแล้วว่า ที่นี่คือเขตการกิจผลิตชีพ เป้าประสงค์ของภารกิจเขตนี้ก็คือเพื่อไม่ให้ผู้ทดสอบผ่านไปได้! การที่พวกเขารอดมาได้ถึงเวลานี้ก็เป็นเพราะในกลุ่มมีสมาชิกนามว่า ‘ชูลั่ว’ นั่นเอง

ชูลั่วตอบคำถามทั้งกั่วงก่อน จากนั้นก็หันไปบอกคำตอบแก่เชิงเย้ารื้อและมูจี้กวาง

ตอนที่ทุกคนส่งคำตอบเสร็จ เวลาก็ครบหนึ่งนาที่พอดี!

คนที่เหลือยังไม่ทันได้ปาดเหงื่อ คำถามข้อที่ห้าก็ปรากฏขึ้นใหม่อีกแล้ว

“หัวหน้าชู! ข้าๆ!”

“หัวหน้าชู! ข้าด้วย!”

“พวกเจ้าถอยไป หัวหน้าชู! ช่วยข้า ช่วยข้าด้วย!”

แต่แต่ละคนพากันโบกมือเพื่อเรียกความสนใจจากชูลั่วไม่หยุด เวลานี้พวกเขาทั้งหมดตระหนักแล้วว่า ตนต้องอาศัยชูลั่วในการตอบคำถามเหล่านี้ ไม่มีนางไม้ได้เด็ดขาด เพราะหากช้าเมื่อไร เซ็มบักวิญญูณได้ฝ่าเท้าก็พร้อมจะแทงทะลุผิวหนังเมื่อนั้น!

ศิษย์ชั้นปีสี่ที่อยู่ด้านนอกมองภาพเหตุการณ์นี้ด้วยดวงตาเบิกกว้าง พวกของเซ็งเย่าหรือดูไม่ต่างจากนางคณิกาที่กัว๊กมีเอียงกันเรียกแขกอยู่หน้า หอคณิกาเลยแม้แต่ชนิด!

“พวกเขา...”

“ดีๆ ชั่วๆ ก็เป็น...”

“ก็เป็นถึง...”

“หัวหน้ากลุ่มเซียวนะ”

บรรดาหัวหน้ากลุ่มที่เคยมีสถานะสูงส่งบนเกาะเจียวเล่อ เวลานี้ยังหลงเหลือทำที่หยิ่งผยองทะนงตนอีกที่ไหนกัน แต่ละคนเหมือนกับพ่อค้าแม่ค้า ขายผักในตลาดไม่มีผิด

พอเห็นท่าทีของเซ็งเย่าหรือกับมู่จี้กวง บรรดาศิษย์ชั้นปีสี่ โดยเฉพาะสมาชิกกลุ่มเย่าหรือและกลุ่มจี้กวงก็ถึงกับพุดอันใดไม่ออก หัวหน้าของพวกเขา โฉนถึงทำตัวว่าขายหน้าแบบนี้กัน คิดถึงสถานะของตนเองบ้างหรือไม่...

ทว่าเวลานี้ในสายตาของหัวหน้ากลุ่มทั้งสองมีเพียงคำถาม ในหัวก็คิดถึง แต่ซูลู่ที่ช่วยเขาตอบคำถามได้เท่านั้น เรื่องอื่นๆ หาได้เก็บมาใส่ใจไม่ ทั้งนี้ ก็เพราะทั้งคู่ตระหนักดีว่า อาวุธล้างร่ายอย่างเข็มปักวิญญาณนั้นน่าหวาดกลัว เพียงใด!

จากนั้นก็ตามมาด้วยคำถามข้อที่หก...

ข้อที่เจ็ด...

ไปจนกระทั่งข้อที่สิบ!

การทดสอบหลังจากนั้นแทบจะเรียกได้ว่าเป็นการทดสอบของซูลู่แต่เพียงผู้เดียว ขณะที่พวกของเซ็งเย่าหรือตกอยู่ในอาการ ‘ว่างเปล่า’ ตอบคำถาม ไม่ได้สักข้อ ตอนแรกพวกเขายังรู้สึกกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง ทว่าภายหลังกลับเคยชินไปเสียแล้ว...

เวลาดำเนินไปเรื่อยๆ สุดท้ายซูลู่ก็ตอบคำถามครบถ้วนทั้งสิบข้อ

ตอนที่พวกเขาหลงมาจากแท่นรองอย่างปลอดภัย แต่ละคนก็ถึงกับ

แข่งขาอ่อนยวบ แค่คิดถึงเข็มปักวิญญาณที่จ่อใต้ฝ่าเท้า ใครบ้างจะไม่อ่อน
 ในตอนนี้องสายตาทุกคู่จับมองมาที่ซูลัวด้วยแวต่าอัศจรรย์พันลึก มีอะไรที่
 หญิงผู้นี้ทำไม่ได้บ้าง!

ในตอนนี้องชายร่างท้วมก็เดินมาหยุดเบื้องหน้าซูลัว ก่อนพินิจมองนาง
 ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า

ซูลัวมองชายร่างท้วมกลับด้วยรอยยิ้มกริม

ชายร่างท้วมมองไปพลางชมไปพลาง “หนุ่มสาวรุ่นใหม่เก่งกาจโดยแท้
 ข้าเฝ้าเขตมารภิกษินี่มานานปี มีเจ้าคนแรกที่ผ่านด่านสติปัญญาได้ น่านับถือฯ”

ซูลัวยิ้มบาง

“ผลงานของเจ้าผิดไปจากที่ข้าคาดการณเ้าไว้มาก” ชายร่างท้วมส่งป้าย
 ผลภกรภิกษินี่อันหนึ่งให้ซูลัว “เจ้าได้อันดับหนึ่ง... เรื่องนี้ไม่ต้องสงสัย”

ซูลัวพยักหน้า

“แต่อันดับสอง อันดับสาม อันดับสี่ และอันดับห้า...” ชายร่างท้วม
 กวาดตามองคนที่เหลือทั้งสี่ แล้วนิ้วหน้าเล็กน้อย “เรื่องนี้จำแนกยาก”

จำแนกยากจริงๆ เพราะนอกจากคำถามสองข้อแรกที่สมาชิกทั้งสี่ตอบ
 คำถามเองแล้ว คำถามในอีกแปดข้อให้หลังพวกเขาล้วนอาศัยซูลัวช่วยตอบให้
 ทั้งสิ้น

ซูลัวมองชายหนุ่มทั้งสี่ที่อยู่ด้านหลัง แล้วจู่ๆ ก็หัวเราะออกมา “จำแนก
 ด้วยสติปัญญาออกจะยากอยู่ ถ้าเช่นนั้นวัดจากหน้าตาเอาได้หรือไม่เจ้าคะ”

ทุกคนมองซูลัวอย่างจนคำพูด ด้านนี้เป็นการทดสอบสติปัญญา อย่า
 พูตจาเหลวไหลจะได้หรือไม่ เจ้าคิดว่าชายร่างท้วมจะปล่อยให้เจ้าได้ทำตาม
 อ้าเอาใจหรือ

ไม่เพียงแต่กลุ่มของเซียงเยาหรือที่คิดเช่นนี้ อาจารย์และศิษย์ด้านนอก
 ที่ได้ยินข้อเสนอนี้ของซูลัวก็พูดอะไรไม่ออกเหมือนกัน

แม่นางผู้นี้... คิดจะพูดอะไรก็พูดจริงๆ

ชายร่างท้วมกลับลูบปลายจมูก “อ้อ เจ้าพูดมาก็เข้าที่ทีเดียว ถ้า

เขื่อนั้นก็ทำตามที่เขาว่า เรียงลำดับจากหน้าตาที่แล้วกัน”

“...” ชูล้วนนิ่ง

‘ได้จริงๆ หรือ’

ชายร่างท้วมเดินวนไปเวียนมาอยู่ด้านหน้าชายหนุ่มทั้งสี่ สุดท้ายก็ตบไหล่วีจินเกอ แล้วส่งป้ายผลมารักจอันดับสองให้เขา “พ่อหนุ่ม หน้าตาไม่เลวนี่”

“...” ชูล้วนไม่ได้พูดอะไร

อันดับสาม... ทั้งก้าว

อันดับสี่... มูจี้กวาง

อันดับห้า... เชิงเย่รื่อ

ตอนที่เชิงเย่รื่อรับป้ายผลมารักจอันดับห้ามา เขาก็ตะลึงงันไป ก่อนชี้หน้าตัวเองสลับกับมองชายร่างท้วมอย่างพูดอะไรไม่ออก เพราะอะไรเขาถึงได้อันดับรั้งท้าย หน้าตาเขาเป็นที่ไหลของกลุ่มอย่างนั้นหรือ!

ทว่าชายร่างท้วมกลับเดินไปหยุดอยู่เบื้องหน้าชูล้วนแล้ว จากนั้นก็ล้างกระเป๋าช้างเอาอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหยิบพลั่วเหล็กเล่มหนึ่งส่งให้ชูล้วน “รับไป”

“...นี่คืออะไรเจ้าคะ”

ชายร่างท้วมยิ้มกริ่มยามมองชูล้วน “นี่เป็นรางวัลพิเศษสำหรับเจ้านิ่งหนู ข้าขอเตือนเจ้าสักนิด หากเจ้าไม่ได้รางวัลพิเศษจากด่านที่หนึ่งกับด่านที่สองมาด้วยละก็ ด่านที่สี่นี้... ไม่ต้องไปก็ได้ ไม่จำเป็นเลย”

พอชูล้วนคิดจะซักความอย่างละเอียด ชายร่างท้วมผู้ลึกลับก็กระโจนขึ้นขี่หลังนกตำเฒ่า แล้วเหาะทะยานขึ้นไปสู่ชั้นเมฆาเสียดแล้ว

ตอนที่ชายร่างท้วมสนทนากับชูล้วน เขาอบกระซิบบอกนางเพียงคนเดียวเท่านั้น คนอื่นๆ ไม่ได้รับรู้ความนัยด้วย เวลานั้นชูล้วนจึงจมอยู่ในภวังค์เพียงลำพัง ขณะที่สหายทั้งสี่ซึ่งยืนห่างออกไปไม่กี่กิโลกำลังสนทนากันด้วยความตื่นเต้น

“พวกเราผ่านการทดสอบในด่านที่สามแล้ว?”

“ตอนนี้เหลือแค่ด่านสุดท้าย?”

“หากผ่านด่าน ก็เท่ากับว่าเราสำเร็จการศึกษาขั้นปี่สี่จากเขตภารกิจ ปลิดชีพ?”

ทั้งหมัดมองหน้ากัน ก่อนเห็นแววยินดีที่ปรากฏบนใบหน้าของกันและกัน หากผ่านด่านทดสอบได้... จะหมายความว่าเช่นไรกัน ก็หมายความว่าพวกเขาจะได้สลักนามลงบนป้ายชื่อของตนเอาไว้บนเกาะเจียเฉ่เอ่ เพื่อให้ศิษย์น้องรุ่นหลังยกย่องเทิดทูนอย่างไรเล่า! สิ่งนี้นับเป็นเกียรติอันสูงสุดก็ว่าได้ เพราะฉะนั้นต้องผ่านการทดสอบในด่านที่สี่ให้ได้!

พวกของเซ็งเย่รื่อเต็มไปด้วยความฮึกเหิมลำพอง เทียบกับอาการตื่นตันทันลึงโลดของพวกเซ็งเย่รื่อแล้ว ชูลัวกลับมีสีหน้าเรียบเฉยไม่ต่างจากในยามปกติ

“หัวหน้าชู เจ้าไม่ดีใจหรือไร เรื่องนี้ไม่น่ายินดีอย่างนั้นหรือ” ทั้งกั้ววิ่งตามมาด้านหลังชูลัว เขาก้าวเข้าสู่ปากทางด่านที่สี่ไปพลางชักความชูลัวไปพลาง ชูลัวส่ายหน้า “ยังไม่ถึงด่านที่สี่ด้วยซ้ำ มีอะไรให้ดีใจกัน”

คำพูดเมื่อครู่ของชายร่างท้วมทำให้ชูลัวเกิดลางสังหรณ์ไม่ดีเกี่ยวกับด่านที่สี่... แต่ถึงจะกลางแคลงใจ ทว่านางก็ซ่อนความรู้สึกเอาไว้ในใจลึกๆ ไม่แสดงออกมาทางสีหน้า ด้วยเหตุนี้สมาชิกกลุ่มจึงไม่มีใครพบพิรุธนี้

เซ็งเย่รื่อทำท่าภูมิใจ “ข้าคิดว่าจะไม่รอดในด่านที่สามแล้วเสียอีก ไม่นึกว่าจะผ่านมาได้”

มูจี้กวงพยักหน้า “ตอนนั้นข้าเป็นกังวลแทบตาย เซ็มปักภิภุมญานจ่อมาถึงฝ่าเท้าแล้ว เกือบเจ็บปวดแทบแตกตื่นแล้วใหม่เล่า!”

ทั้งกั้วลำพองใจกว่าใคร “หึๆ ข้ารอดปลอดภัยมาได้โดยไม่ระคายผิวเลยสักนิด ใครใช้ให้ข้ายู่ข้างๆ หัวหน้าชูกันเล่า ฮ่าๆ!”

อวีจิ้นเกอออกดกระบี่แนบอกเหมือนเคย เขาไม่สนใจบทสนทนาของคนอื่นๆ ราวกับว่าไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ชายหนุ่มลั่นคลอนได้อย่างโรยอย่างนั้น

เซ็งเย่รื่อกับมูจี้กวงสนทนากันไปพลางเหลือบมองชูลัวไปพลาง กลัว

ว่าวาจาของพวกเขาจะทำให้นางไม่พอใจขึ้นมาได้

ใครจะคิดฝันกันเล่า ตอนที่พวกเขาเข้ามาสู่แดนลี้ลับเจียนหนานเมื่อไม่กี่วันก่อน ในการทดสอบด่านที่หนึ่ง เซ็งเย่ารื้ออวดโอ้อิ่งและลำพองตนมากเพียงใด ในสายตาของเขาเวลานั้น ชูลั่วก็ไม่ต่างอันใดกับตัวถ่วงที่ทำให้เขาหึ่งซิงซังและรำคาญใจนัก ทว่าสถานการณ์ในยามนี้กลับตาลปัตรไปอีกทางอย่างสิ้นเชิง เซ็งเย่ารื้อกลายเป็นภาระสำหรับชูลั่วไปเสียแล้ว...

ตอนแรกเซ็งเย่ารื้อยังไม่คิดจะยอมรับ เขาถือดี ทะนงในศักดิ์ศรี และตั้งต้น ทว่าเหตุการณ์แล้วเหตุการณ์เล่ากลับพิสูจน์ให้เห็นถึงพลังยุทธ์ที่แท้จริงของชูลั่ว เช่นนี้แล้วชายหนุ่มจะไม่ยอมจำนนได้อีกหรือ หลังจากยอมจำนนจนใจ ก็เป็นเซ็งเย่ารื้อนี่เองที่หันมาประจบเอาใจชูลั่วสุดฤทธิ์ ด้วยกลัวว่าจะถูกหญิงสาวตามคิดบัญชีแค้นในภายหลัง

พอเห็นชูลั่วหัวหน้าเล็กน้อย เซ็งเย่ารื้อก็รีบทะยานมาหยุดข้างนาง แล้วถามไถ่ด้วยความกระตือรือร้น “หัวหน้าชู กระหายหรือไม่ หรือว่าหิว? พักสักครู่ดีหรือไม่”

มูจี้กวางผลึกเซ็งเย่ารื้อออกไป ก่อนขยับเข้ามาใกล้ชูลั่วพร้อมคลี้มักวางเต็มใบหน้า “หัวหน้าชูอยากดื่มอะไรหรือ จะกินอะไรบ้าง ขอเพียงหัวหน้าชูเอ่ยมา ข้าจะไปจัดการให้ทันที!”

ทั้งกั้วมองทั้งสองคนด้วยสายตาดูแคลน ‘เดิมปรามาสชูลั่วกันนัก มาบัดนี้แย่งกันสอพลอเสียแล้ว? พวกเจ้านี่ช่าง...’

ถึงแม้ในใจจะปรามาส แต่ถึงกระนั้นทั้งกั้วก็ยังยื่นหน้าเข้ามาร่วมวง ช้ำยังใช้แขนเลื้อยบิดไปมาบนก้อนหินใหญ่ ปากก็เอ่ยกับชูลั่ว “หัวหน้าชู เดินทางมานานแล้ว พักขาหน่อยเป็นไร มาๆ นั่งตรงนี้ ข้าเพิ่งเซ็ด สะอาดแน่นอน”

“...” ชูลั่วหนึ่งนั่ง โฉนนางถึงรู้สึกครันเนื้อครันตัวขึ้นมา

“หัวหน้าชู ด่านที่สี่มีเค้ากลางบ้างหรือไม่” ทั้งสามคนรุมล้อมหน้าล้อมหลังชูลั่ว พลังมองนางด้วยสีหน้าฉงน เวลานี้พวกเขาเคยชินกับการไม่ใช้ความคิดในยามที่มีชูลั่วอยู่ข้างกายแล้ว

ซูลัวนี่กถึงแผนทีใหม่เมฆาสีรุ้งทีได้จากด่านทีหนึ่ง ไอมอกกอบ
กลืนอายจากด่านทีสอง พลัวเหล็กจากด่านทีสาม ในใจทีพอจะคะเนอะไร
บางอย่างขึ้นมาได้

ในด่านทีสี่นี่นางจะได้เบาะแสของใหม่เมฆาสีรุ้งมาบ้าง หากโชคดีพอ
ไม่แน่ว่าอาจจะได้ครอบครองใหม่เมฆาสีรุ้ง ซึ่งเป็นหนึ่งในี้อารุทเวหะสิบสอง
นักรบด้วยก็ได้ ถ้าเช่นนั้นการทดสอบใครั้งนี้ก็นับว่าไม่เสียทีแล้ว

“หัวหน้าซู่? หัวหน้าซู่?”

คนอื่นๆ พวกกันขานเรียกซูลัว เวล่านีพวกเขาขานเรียกนางว่า ‘หัวหน้า
ซู่’ อย่างคล่องปากทีเดียว

ซูลัวปรายตามองพวกเขาก่อนจะเอ่ย “หากข้าคะเนไม่ผิดละก็ ด่านทีสี่นี้
น่าจะอันตรายมากทีเดียว พวกเจ้าหั่งสี่คนคอยฟังคำสั่งของข้า ห้ามปฏิบัติการ
เพียงลำพังอย่างเด็ดขาด!”

หากว่าซูลัวเ่ยวาจានี้ก่อนการทดสอบใด่านทีสามละก็ ซึ่งเ่ยรือองค์
ไม่มืวันยอมจำนนเป็นแน่ ทว่าบัดนี้...

“ใครกล้าไม่ฟังหัวหน้าซู่ ข้าจะตัดขามันผู้นั้นหั่งเสีย!” ซึ่งเ่ยรือเอ่ยด้วย
เสียงหึยมเกรียม

“ถูกต้อง! วาจาของหัวหน้าซู่ก็คือราชโองการ ใครไม่ฟังก็ตายเสีย!”
มูจี้กวงกำหมัดแน่น

ซูลัวกับทั้งกัวมองสหายหั่งสองอย่างจนคำพูด แมแต่่อัจฉินเกอก็ยังอด
หันมาปรายตามองพวกเขาไม่ได้

ซูลัวพยักหน้า “ไปเถิด ด่านทีสี่ต้องจำกัดเวลาเป็นแน่”

ซูลัวกล่าวไว้ถูกต้องแล้ว เวล่านีพวกเขาเหลือระยะเวลาใการทดสอบ
จบชั้นปีสี่อีกเพียงแค่สามวันเท่านั้น ฉะนั้นหากพวกเขาไม่สามารถทำภารกิจได้
ตามทีกำหนด ก็เท่ากับว่าผลงานทีลูล่วงไปก่อนหน้านี้จะสูญไปอย่างเปล่า
ประโยชน์

สามวัน!

ชูลัวและคนอื่นๆ หาได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ไม่ เวลานี้พวกเขากำลังมุ่งหน้าไปยังสถานที่ทดสอบด่านที่สี่ ยิ่งดีที่ชายร่างท้วมทั้งคำบอกใบ้เอาไว้

หลังจากเสียเวลาไปหนึ่งวันเต็มๆ ในที่สุดทั้งหมดก็เดินทางมาถึงด่านทดสอบที่สี่

ที่นี่คือทะเลทรายกว้างขวางสุดลูกหูลูกตา กลางทะเลทรายมีเพียงก้อนหินขนาดใหญ่ก้อนหนึ่ง บนก้อนหินสลักอักษรสีแดงคำว่า ‘เมืองไหลว-หลัน’

นอกจากนี้แล้วก็ไม่มีสิ่งใดอีก อย่าวว่าแต่ผู้คนเลย แม้แต่สัตว์อสูรก็ไม่มีสักตัว

ทุกคนทอดสายตามองทะเลทรายสีเหลืองเบื้องหน้า สลับกับหินสลักป้ายชื่อเมืองด้วยสีหน้าฉงนฉงาย

“นี่มันอะไรกัน” สุดท้ายสายตาของทุกคนก็จับมอมมาที่ชูลัวเป็นตาเดียว

ชูลัวกวาดตามองไปทั้งสี่ทิศ จากนั้นก็เดินวนรอบหินสลักป้ายชื่อเมืองไหลวหลันหนึ่งรอบด้วยสีหน้าครุ่นคิดใคร่ครวญ

ทุกคนมองนางด้วยความฉงน หรือว่านางจะเห็นเค้าลางได้กัน...

อันที่จริงชูลัวพอจะคะเนบางอย่างได้แล้ว

เมืองไหลวหลันแห่งนี้ไม่ปรากฏอยู่ในวิชาภูมิศาสตร์ ณ อาณาจักรใดในปัจจุบัน แต่เป็นดินแดนแห่งหนึ่งที่อยู่ในความทรงจำของชูลัว เคยเห็นที่ไหนมาก่อนกันแน่ ชูลัวเดินวนรอบหินสลักไปเรื่อยๆ จนกระทั่งครบรอบที่สามดวงตาของนางก็ทอประกาย ก่อนจะนึกขึ้นได้ในที่สุดว่าเคยเห็นชื่อนี้มาจากที่ใด

...ถ้าใช่ทะเล!

ครานั้นหัวอวินซางบังคับให้นางอ่านตำรามากมายก่ายกอง ตอนนั้นชูลัวไม่มีเวลาศึกษาตำราแต่ละเล่มอย่างละเอียด ทว่าข้อมูลทุกบรรทัดทุกหน้า

ผนึกลงในความทรงจำของนางแล้ว หลังจากที่ใช้เวลาค้นหาไปเมื่อครู่ สุดท้ายก็เจอความทรงจำที่เกี่ยวข้องกับเมืองโหลวหลันนี้เข้าจริงๆ

ก็หมายความว่าเมืองโหลวหลันมีความเกี่ยวข้องกับยุคบรรพกาล? หรือว่าเมืองโหลวหลันแห่งนี้ก็คือเมืองโหลวหลันในยุคบรรพกาลกันแน่...

ตอนที่ซูลิ้วเดินวนหินสลักเป็นรอบที่หก ดวงตาของนางก็สาตประกายวาว เพราะนางคิดหาวิธีการเดินทางไปสู่เมืองโหลวหลันได้แล้วนั่นเอง

ตอนที่ซูลิ้วเดินวนไปวนมารอบๆ หินสลักก้อนนั้น สายตาของเซียงเย่ารื่อและคนอื่นๆ ก็จับมองนางทุกฝีก้าว มองเสียจนพวกเขารู้สึกหน้ามืดตาเลายขึ้นมา

“คราวนี้เห็นจะยุ่งยากแน่แล้ว” เซียงเย่ารื่อเอ่ย “พวกเจ้าดูเถิด หัวหน้าชูเองก็ยังคงคิดไม่ตก”

มู่จี้กวงพยักหน้า “มีเพียงหินก้อนเดียวเท่านั้น หากคิดออกก็แปลกแล้ว หัวหน้าชูคิดไม่ออกก็เป็นธรรมดา ถึงอย่างไรนางก็เป็นแค่ปลุขุนทั่วไป ทาใช้เทพเซียนที่ไหนกัน”

ทั้งกั๋วกลับยิ้มกริ่มพลางลูบปลายคาง “หากข้าเดาว่าหัวหน้าชูคิดออกแล้ว”

เซียงเย่ารื่อกับมู่จี้กวงซึ่งตาใสอีกฝ่าย “เจ้าเลื่อมใสนางอย่างหน้ามืดตามัวไปแล้ว!”

ทั้งกั๋วทำท่าล่ำพอง “เลื่อมใสอย่างหน้ามืดตามัวแล้วอย่างไร หากมีโอกาส ข้ายังอยากเป็นสมาชิกกลุ่มเสี่ยวลั่วด้วยซ้ำ”

ตอนที่สหายทั้งสามกำลังโต้เถียงกันไม่หยุดปากนั้น ซูลิ้วก็กั๋วมือเรียกพวกเขา “มานี่”

ทั้งกั๋วรีบวิ่งเข้าไปหาซูลิ้วทันที

нынั๋นตาของเซียงเย่ารื่อกับมู่จี้กวงเผยแววจน หรือว่าซูลิ้วจะแก้ปริศนาได้แล้ว? แต่ว่านอกจากทะเลทรายกับหินสลักแล้ว ที่นี้ก็ไม่มีคำบอกไข่อื่นได้อีกเลย

หลังจากพวกเขาล้อมวงเข้ามา ชูลั้วก็ออกคำสั่ง “เชิงเย้าหรือยืนตรงนี้ มู่จี้กวางยืนตรงนี้ ไม่ถูก ไปข้างหน้าอีกก้าว ทั้งก้าวถอยหลังไปนิด ถูกต้อง ตำแหน่งนั้น อวีจิ้นเกอ เจ้ามาอยู่ทางซ้าย”

ไม่นานทั้งห้าคนก็ยืนประจำตำแหน่งในลักษณะของค่ายกลรูปแบบหนึ่ง เชิงเย้าก็มีความรู้และความชำนาญเรื่องค่ายกลอยู่บ้าง พอเห็นดั่งนั้นดวงตาของเขาก็สาดประกาย ทว่ายังไม่ทันได้ปรึกษาพูด ทั้งหมดก็รู้สึกว่ภาพตรงหน้าดำมืดไปหมด!

นี่มัน... อะไรวะ! จากนั้นทุกคนก็สัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนระลอกใหญ่ ก่อนจะได้ยินเสียงลมหนาวพัดวูบข้างหู สายลมโหมกระหน่ำราวกับจะฉีกทิ้งร่างกายออกเป็นชิ้นๆ!

“หลับตาลง!” เสียงของชูลั้วทรงอำนาจอย่างมีอัจฉริยะได้

สหายสองสามคนที่เดิมหมายจะล้มตาศั้นเพราะความอยากรู้อยากเห็น รีบหลับตาแน่นทันที เพราะเวลานี้พวกเขาสำเนียงแล้วว่ากำลังเข้ามาอยู่ในทางเดินมิติ และถูกส่งตัวไปยังมิติแห่งใหม่ หากไม่ระวังและเกิดความคิดฟุ้งซ่านขึ้นอาจหายสาบสูญไปในห้วงมิติลับก็เป็นได้ ฉะนั้นการเดินทางข้ามมิติในแต่ละครั้งจึงต้องระมัดระวังตัวอย่างยิ่งยวด

ตอนที่กลุ่มของชูลั้วถูกส่งตัวข้ามมิติ ผู้ชมที่อยู่ด้านนอกก็พากันอ้าปากค้าง เพราะทันทีที่ผู้เข้าทดสอบทั้งห้าหายวับไป จากผลึกแก้วที่ถ่ายทอดการทดสอบมาตลอดทั้งสามด้านก็ดับวูบลง ทุกคนถึงตระหนักได้ว่า... ภารกิจสุดท้ายนี้คือความลับอันดำมืดที่พวกเขาทำได้เพียงเฝ้ารอผลด้วยความกระสับกระส่าย และไม่อาจมีส่วนร่วมได้อีกแล้ว

“นะ... นี่จะส่งตัวพวกเราไปที่ใดกัน”

“ที่แท้ก็ลับเปลี่ยนมิติในแดนลึกลับเจียนหนานได้ด้วย?”

“ไหนข้าถึงรู้สึกว่ด้านที่สี่นี้ต้องโหดหินแน่ๆ”

ไม่มีใครรู้ว่าเป้าหมายภารกิจในด้านที่สี่คืออะไร แต่พวกเขาก็ตระหนักได้ว่า ด้านที่สี่จะต้องยากเข็ญกว่าด้านที่ผ่านมาอย่างคาดไม่ถึงแน่

ในที่สุดกลุ่มของซูลัวก็ถูกส่งตัวมาถึงดินแดนเป้าหมาย หลังจากอนุมัติสันตะเทียนอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายซูลัวและคนอื่นๆ ก็ปักหลักมัน้อยู่บนพื้น แต่เนื่องจากยังไม่ได้ยินเสียงสัญญาณจากซูลัว คนที่เหลือจึงหลับตาลงนิ่งอยู่เช่นเดิม ไม่มีใครลืมตาขึ้นมาก่อน

“ลืมตาได้” ซูลัวกวาดตามองสมาชิกทั้งสี่ ก่อนจะหันไปมองดูสภาพแวดล้อมรอบด้าน

ซูลัวคาดคะเนมาก่อนแล้วว่าพวกเขาอาจจะถูกส่งตัวมายังดินแดนเปลี่ยวร้าง ในป่าลึกลับ หรืออาจจะเข้าไปอยู่ในสมรภูมิรบ... แต่สิ่งที่นางคิดไม่ถึงก็คือ พวกเขาทั้งกลุ่มกลับถูกส่งตัวมายัง... ถนนใจกลางเมืองที่เต็มไปด้วยผู้คนคับคั่ง

รอบด้านเต็มไปด้วยชาวเมืองพลุกพล่าน เสียงขายของ เสียงโหวกเหวก เสียงนักแสดงริมถนน สารพัดเสียงดังจ๊อกแจ๊กจอบแจ เห็นได้ชัดว่าที่นี่คือใจกลางเมืองที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดแห่งหนึ่ง

“เอ? ที่นี่คือที่ไหนกัน”

“ที่นี่คือเมืองใดกัน ดูเหมือนเสื้อผ้าอาภรณ์ของชาวเมืองจะไม่แตกต่างจากพวกเรานัก”

“ผู้คน รวมทั้งอาคารบ้านเรือนเหมือนในเมืองหลวงจักรวรรดิกลาง ฉะนั้นก็น่าจะยังอยู่ในดินแดนแห่งจิตกระมัง?”

คนที่เหลือมองหน้ากัน

ศิษย์สำนักวิชายุทธ์กลุ่มนี้สมกับเป็นศิษย์หวัะที่ชั้นปีสี่ หลังจากที่ถูกส่งตัวมายังดินแดนต่างถิ่น ปฏิกริยาแรกของพวกเขาก็คือสำรวจสภาพแวดล้อมรอบด้านอย่างละเอียด

“ฮะ! ไม่ถูก เจ้าฟังภาษาพูดของพวกเขาเสียก่อน ข้าว่าแปลกๆ” ทั้งแก้วมวดคิ้วมุ่น เพราะเขาพบว่าภาษาที่ชาวเมืองพูดกันในเวลานี้ฟังแปลกหูไปจากเดิม

ยิ่งพอเงี่ยหูฟังชัดๆ ก็ยิ่งตระหนักได้ว่าพวกเขาไม่เข้าใจภาษานี้เลย

แม่แต่คำเดียว

“ใช่! ฟังไม่ออก” ทุกคนตระหนักถึงปัญหาสำคัญขึ้นมาได้ในทันที หากไม่อาจสื่อสารด้วยภาษาเดียวกันได้ ถ้าเช่นนั้นจะอย่างไร

ทั้งห้าคนยืนมีนงอยู่กลางถนน โดยเฉพาะชายหนุ่มทั้งสี่ที่สีหน้ายามนี้ราวกับคนโง่เขลาเบาปัญญาไปแล้ว!

ภาษาบรรพกาล... ชูลัวเพิ่งเรียนรู้มาเมื่อไม่นานนี้ ดังนั้นตอนที่เซ็งเย่หรือหมายจะคว่ำตัวชาวเมืองรายหนึ่งมาซักถามด้วยภาษามือ ชูลัวก็รีบปรามทันที “ซ้าก่อน!”

ทุกคนมองชูลัวด้วยสีหน้าฉงน

ชูลัวส่ายหน้า “เข้าไปเอง” จากนั้นก็ก้าวยาวๆ ไปรั้งข้อมือของตรุณีน้อยรายหนึ่งเอาไว้เพื่อซักความ “แม่นาง ขอถามว่านี่คือเมืองโหลวหลันใช่หรือไม่ว่าว?”

ตรุณีในชุดสีครามขมวดคิ้วแน่นทันทีที่ข้อมือของตนถูกยึดไว้อย่างกะทันหัน ทว่าพองยหน้าขึ้นเห็นโฉมหน้าของชูลัว นางก็อดประหลาดใจไม่ได้

อันที่จริงทุกคนที่เห็นโฉมหน้าของชูลัวเป็นครั้งแรกก็มักตะลึงพรึงเพริดเช่นนี้เป็นปกติ เรื่องนี้ไม่ทำให้กลุ่มของเซ็งเย่หรือแปลกใจนัก แต่ยามนี้พวกเขา กลับเผยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อออกมาก็เพราะ...

อะไรกัน ชูลัวเข้าใจภาษาที่ใช้ในเมืองนี้อย่างนั้นหรือ ที่นี้เป็นเมืองจำลองในแดนลี้ลับเจียหนานไม่ใช่หรือไร โฉนชูลัวถึงเข้าใจภาษาจำลองที่ระบบสร้างขึ้นด้วยเล่า จะมหัศจรรย์พันลึกเกินไปแล้วกระมัง!

เนื่องจากประวัติศาสตร์ในยุคบรรพกาลถูกลบทิ้งด้วยฝีมือของเทียนเต๋า เมืองโบราณในยุคบรรพกาลเกือบทั้งหมดจึงสาบสูญไปด้วยเช่นเดียวกัน ทำให้กลุ่มของเซ็งเย่หรือเข้าใจว่าเมืองโหลวหลันนี้เป็นเพียงเมืองจำลองแห่งหนึ่งในแดนลี้ลับเจียหนานเท่านั้น พวกเขาหารู้ไม่ว่านี่จริงเมื่อนี้มีอยู่จริงในยุคบรรพกาล ภาษาในเมืองนี้ก็ภาษาที่ผู้คนใช้สื่อสารระหว่างกันจริงๆ

โชคดียิ่งที่นั่นเป็นหนึ่งในมิติของแดนลี้ลับเจียนหนาน ชูลู่จึงมั่นใจได้ว่า เรื่องนี้คงไม่เล็ดลอดไปถึงหูของเทียนเต้า

“แม่นาง ที่นี้ใช่เมืองโหลวหลันหรือไม่” ชูลู่ถามอีกครั้ง

ตรุณีในชุดสีครามได้สติก่อนจะยิ้มบางให้ชูลู่ “ถูกต้อง ที่นี้คือเมืองโหลวหลัน พวกเจ้าเข้าเมืองมาแล้ว แต่กลับไม่รู้หรือไร นี่ แม่นาง เจ้าหน้าตา ดงดงามนัก ต้องระวังคนผู้หนึ่งให้จงหนัก”

“ใครกัน” ชูลู่มองตรุณีในชุดสีครามอย่างสงสัย

ตรุณีในชุดสีครามกระซิบข้างหูชูลู่ แล้วเอ่ยนามหนึ่งออกมาด้วยเสียงแผ่วเบา หลังจากพูดจบก็หันไปมองซ้ายทีขวาที ก่อนจะรีบก้าวยาวๆ ผละไปจนกระทั่งอีกฝ่ายจากไปแล้ว ทุกคนจึงมองชูลู่ด้วยความแปลกใจ “นางว่าอย่างไรบ้าง”

ชูลู่ตอบตามตรงโดยไม่คิดปิดบัง “นางบอกว่าต้องระวังคนผู้หนึ่ง”

“ใคร?”

“บุตรชายของท่านเจ้าเมือง... ขวงป้าเทียน¹”

“ฮะ?” ได้ห้ล้าันมีคนที่รีบเสียบสานถึงขนาดตั้งนามตนเองว่า ‘ขวงป้าเทียน’ ด้วยหรือ!

สมาชิกทั้งห้ายืนนิ่งงันอยู่ที่เดิมครู่ใหญ่ เพียงไม่นานก็สะดุดตาหน่วยทหารลาดตระเวนเข้า ชูลู่เงยหน้าขึ้น ก่อนเห็นทหารลาดตระเวนกองหนึ่งกำลังมุ่งหน้าตรงมาหาพวกเขา

ทั้งห้าได้สติก็รีบกระซิบเสียงต่ำทันที “ແ่ย่แล้ว พวกเขามาตรวจสอบแล้ว!”

“พวกเราเป็นคนต่างถิ่น จะถูกจับกุมหรือไม่” เซิงเย่รีอขวมดคิ้วแน่น

“หากถูกจับ แล้วพวกเราจะทำภารกิจสุดท้ายได้อย่างไร” มู่จี้กวางทั้ง

¹ คำว่า “ขวง” มีความหมายว่าบั๊คคั้ง คำว่า “ป้า” มีความหมายว่าอันธพาล ส่วนคำว่า “เทียน” คือสวรรค์

ศีรษะด้วยความร้อนใจ

ขณะที่อวีจिनเกอเตรียมพร้อมรับมืออย่างทันท่วงที

ข้อมูลหนึ่งของเมืองไหลวหลันผุดขึ้นในความทรงจำของซูลั่ว เมืองไหลวหลันกีดกันคนต่างถิ่น หลังจากที่จับกุมคนต่างถิ่นได้ก็จะนำตัวไปกักขังสุดท้ายก็จะเนรเทศไปยังเหมืองแร่ที่อยู่ไกลโพ้น และต้องถูกใช้แรงงานจนตาย!

ทำอย่างไรดี

ทันใดนั้นความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นในหัวของซูลั่ว

นางสิมไปได้อย่างไรกัน แม่นางซูดเซียวเคยมอบไอหมอกกลบกลืนอายุเผ่าพันธุ์ให้นางเป็นรางวัลพิเศษในด้านที่สอง!

ทหารลาดตระเวนเดินใกล้เข้ามาทุกที เป้าหมายของพวกเขาคือกลุ่มของซูลั่วอย่างไม่ต้องสงสัย ซูลั่วรีบหยิบไอหมอกกลบกลืนอายุเผ่าพันธุ์ขึ้นมาแล้วฉีดพ่นให้ตนกับสหายทั้งสองทันที

ทันทีที่ซูลั่วฉีดไอหมอกกลบกลืนอายุเผ่าพันธุ์เสร็จ และโยนขวดไอสถ์เข้าไปในมิติ ทหารลาดตระเวนด้านหน้าก็เดินมาถึงตัวพวกเขาพอดี

“พวกเจ้าเป็นใคร รายงานตัวมา!” หัวหน้าทหารลาดตระเวนซึ่งตาดูมองพวกเขาทั้งห้า ทว่าตอนที่เห็นหน้าซูลั่ว ดวงตาก็ทอประกายวาว

สมาชิกทั้งสี่คนหันมามองซูลั่ว พวกเขาไม่เข้าใจว่าทหารลาดตระเวนพูดสิ่งใด แต่ก็พอจะมองเห็นท่าที่สงสัยกลางแคลงของอีกฝ่ายได้ชัดเจน

ซูลั่วยิ้มออกมาก่อนเอ่ย “ข้ามีนามว่าซูลั่ว พวกเขาเป็นพี่ชายทั้งสี่ของข้า นามว่าอวีจिनเกอ หังกัว มู่จี้กวง และเซ็งเย่ารื่อ แต่ว่าพวกเขาหูหนวกและเป็นใบ้มาแต่กำเนิด พูดไม่ได้ ทั้งยังฟังไม่ได้ยิน ขอท่านนายกองโปรดอภัยด้วย”

หูหนวกและเป็นใบ้มาแต่กำเนิด? ทหารลาดตระเวนกวาดตามองพวกเขา จากนั้นก็ขยับปีกจุมุดมกลืนฟุดพิดแล้วจึงพยักหน้า “ไม่มีก齡นอายุของคนต่างถิ่น เออะ พวกเจ้าไปได้แล้ว”

หัวหน้าทหารลาดตระเวนโบกมือ

“เจ้าคะ พวกเราจะรีบไปเดี๋ยวนี้ ไม่ทำให้พวกท่านเสียเวลาลาดตระเวน”
 ชูลั้วรีบพาสหายผละไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากเดินเลี้ยวมาได้พักใหญ่ เช็งเย่ารื่อและคนที่เหลือก็พรุลมหายใจ
 ออกมา

พอถึงตรอกเล็กๆ ในตำแหน่งลับตา เช็งเย่ารื่อก็ถึงกับปาดเหงื่อที่ขมับ
 “สวรรค์! ที่นี่คือที่ใดกัน ไฉนแค่นี้หัวหน้าทหารลาดตระเวนถึงได้มีพลังยุทธ์
 แข็งแกร่งถึงเพียงนี้”

พลังกดดันของผู้มียุทธ์ที่แผ่ซ่านออกมาจากทหารลาดตระเวนเมื่อครู่
 ทำให้เช็งเย่ารื่อและคนที่เหลือรู้สึกราวกับจะหายใจไม่ออก แต่พลังยุทธ์ของ
 หัวหน้าทหารลาดตระเวนที่มียศเล็กๆ ยังเหนือกว่าพวกเขาทุกคนรวมกัน...
 เช่นนี้แล้วจะเอาตัวรอดไปจากเมืองโหลวหลันแห่งนี้ได้อย่างไร

ชูลั้วกลัวว่าหากพวกเขายังเอาแต่ยืนเป็นเบือเป็นใบ้กันอยู่กลางถนน
 เช่นนี้จะสะดุดตาใครเข้าอีก หากถูกตรวจสอบเข้าละก็ เรื่องเป็นได้ยุ่งยากยิ่ง
 กว่าเดิมแน่ หญิงสาวมองโรงน้ำชาขนาดเล็กฝั่งตรงข้าม แล้วบอกทุกคน “ไป
 พวกเราเข้าไปก่อน แล้วค่อยสนทนากัน”

“แต่พวกเราไม่มี...” ตอนที่เช็งเย่ารื่อคิดจะเตือนชูลั้วว่า พวกเขาไม่มี
 เงินที่ใช้จับจ่ายในเมืองนี้สักนิด ในตอนนี้องชาวยักษ์กลางคนผู้หนึ่งก็เดินและ
 พันออกมาจากโรงน้ำชาพอดี จังหวะที่ทั้งสองฝ่ายเดินสวนไหลกัน ชูลั้วก็ก้าว
 เข้าไปประชิดตัวชายคนนั้น จากนั้นถูงเงินสีน้ำตาลใบหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในมือ
 ของชูลั้ว

“...” ทั้งหมดพูดไม่ออก

ขอถามเถิดว่า... ยังมีเรื่องใดอีกบ้างที่หัวหน้าชูหาไม่ได้

พวกเขาเข้ามาในโรงน้ำชาและเหมาห้องรับรองห้องหนึ่ง เช็งเย่ารื่อกำลัง
 จะบรีปากถาม ก็เห็นชูลั้วโบกมือให้ตนเสียก่อน “เบาเสียงลงหน่อย กลัวผู้อื่น
 จะไม่รู้หรือไรว่าเจ้าเป็นคนต่างถิ่น”

“อ้อๆ” เช็งเย่ารื่อกระซิบกระซาบ “หัวหน้าชู มารกิจครั้งนี้ของพวกเรา

คืออะไรกันแน่ ไฉนถึงไม่มีเบาะแสเลยสักนิด”

ซูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “ใครบอกไม่มีเบาะแสเล่า เบาะแสอยู่ที่ข้างนี่อย่างไร”
ตอนแรกซูลัวเองก็มีดีแปดด้าน ทว่าตอนที่ถูกส่งตัวเข้ามาถึงเมืองโหลวหลัน
มือของนางก็สัมผัสเข้ากับแผนที่ไหมเมฆาสีรุ้งพอดี นางจำได้ว่าในด้านแรกนาง
พยายามจะเปิดแผนที่ไหมเมฆาสีรุ้ง แต่ทำอย่างไรก็คลี่ไม่ออก ทว่าเมื่อครู่จู่ๆ
แผนที่แผ่นนี้ก็เปิดออกด้วยตัวของมันเอง พอหยิบมาดูถึงได้รู้ว่าที่แท้ข้อมูล
ภารกิจในด้านที่สี่นี้อยู่บนแผนที่แผ่นนี้นั่นเอง

เวลานี้ซูลัวอดหวาดเสียวในใจไม่ได้ หากนางไม่ได้แผนที่มา... หากนาง
แก้หมาใจน้ำแข็งไม่ได้... ถ้าเช่นนั้นในด้านที่สี่นี้ก็คงไม่จำเป็นต้องบุกมาอีกแล้ว
ประกาศยุติการทดสอบลงเลยก็ได้กระมัง

พอคิดเช่นนั้น เจ้าตัวก็รู้สึกว้าวุ่นใจเหลือเกินที่ครั้นนั้นนางบังเอิญเห็น
หนานกงหลิววีนแก้หมาใจน้ำแข็งเข้าพอดี และก็โชคดีที่นางได้แผนที่แผ่นนี้
มาครอบครอง ไม่เช่นนั้นทุกสิ่งทุกอย่างลงแรงมาก่อนหน้าคงต้องสูญเปล่าไป
โดยไร้ประโยชน์

“ไฉนเจ้าถึงหมุนมาที่เขตภารกิจปลิดชีพกันเล่า” มูจี้กวงซึ่งตาใส่ซึ่งเย้ารื่อ
อย่างกล่าวโทษ

ซึ่งเย้ารื่ออยากทำให้แต่ก็ไร้หน้าตา “ใครจะไปรู้กันว่าจะยากเย็นเช่นนี้...”

ซูลัวกลับยิ้มบาง นางนึกชอบใจซึ่งเย้ารื่อที่หมุนวงล้อมาที่เขตภารกิจ
ปลิดชีพ ไม่เช่นนั้นนางก็คงไม่ได้ครอบครองแผนที่ไหมเมฆาสีรุ้ง และก็คงมา
ไม่ถึงเมืองโหลวหลันแห่งนี้ ตอนนี้นางหวังเพียงแค่ว่าจะสามารถผ่านการ
ทดสอบในด้านที่สี่ไปได้อย่างรวดเร็ว

ซูลัวมองเวลาที่มุมล่างขวาของแผนที่แล้วมูมปากกระตุก “ตอนนี้เหลือ
เวลาเพียงสองวันเท่านั้น”

“อะไรนะ!” ทั้งหมดมองซูลัว

ซูลัวเอ่ยอย่างจริงจัง “เราเสียเวลาไปกับการตามหาหินสลักทางเข้าเมือง
โหลวหลันในทะเลทรายหนึ่งวันเต็มๆ อย่างไรเล่า”

“ถ้าเช่นนั้นภารกิจในด้านนี้ต้องทำอะไรกันแน่” ทั้งหมดมองซูลัวอีกครึ่ง
ซูลัวคลี่แผนที่ออก จากนั้นข้อความตัวอักษรถึงได้ปรากฏขึ้นบน
แผนที่...

เป้าหมายภารกิจ : ตามหาไหมเมฆาสีรุ้งที่สาบสูญ

ตำแหน่งภารกิจ : สุสานเจ้าเมือง

ระยะเวลา : สามวัน

เวลานี้เหลือเพียงสองวัน...

หมายเหตุ : หลังจากบรรลุภารกิจแล้ว ให้มุ่งหน้าไปยังทิศใต้ของเมือง

รางวัลภารกิจ : ไหมเมฆาสีรุ้ง

รางวัลภารกิจไหมเมฆาสีรุ้ง?! ซูลัวเบิกตากว้างในทันที รางวัลภารกิจ
คือไหมเมฆาสีรุ้งที่นางเฝ้าตามหามานาน หนึ่งในอาวุธทเวะสิบสองนักรบ!

นั่นมัน...

ซูลัวตื่นเต้น ทว่าสหายทั้งสี่กลับเผยสีหน้างุนงงออกมา

ทั้งกั้วถาม “ไหมเมฆาสีรุ้งคือสิ่งใด”

เชิงแย่ร้อแสดงท่าทีดูแคลน “ให้รางวัลพรรคนี้จะเอาไปทำอะไรกัน ให้
อาวุธยังจะดีเสียกว่า”

มู่จี้กวางพยักหน้า “ก็นั่นปะไร ไหมเมฆาสีรุ้งอะไรกัน เอามาร้องเล่น
เต้นระบำหรือไร”

‘เจ้าพวกซื่อป้อ!’ ซูลัวเหลือบมองทั้งสามคน...

มันคือไหมเมฆาสีรุ้งเขียวนะ หนึ่งในอาวุธทเวะสิบสองนักรบอย่างไร
เล่า!

ทั้งหมดถูกซูลัวจ้องมองเสียดจันสะท้านไปทั้งใจ “เป็นอะไรไป”

“ตกลงกันก่อน” ซูลัวประกาศข้อตกลงออกมา “หากครั้งนี้มีรางวัล
ภารกิจอื่น เช่นนั้นก็ยกให้พวกเจ้าทั้งหมด แต่ถ้าไม่มีรางวัลอื่น หลังจากนี้
ข้าจะชดเชยให้พวกเจ้าเอง แต่ไหมเมฆาสีรุ้งชิ้นนี้สำคัญต่อข้ามาก ฉะนั้นต้อง
ตกเป็นของข้า”

‘จะนั่น’ ‘ต้องเป็น’ ชูลิ้วตั้งใจใช้คำนี้

เชิงเย้าร้อและคนที่เหลือเห็นสีหน้าของชูลิ้วเอาจริงเอาจังอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน พวกเขาจึงพากันพยักหน้า “แน่นอนอยู่แล้ว ไหมเมฆาสีรุ้งนี้ไม่มีประโยชน์กับบรูซอย่างพวกเราสักนิด ต้องยกให้เจ้าอยู่แล้ว”

ทุกคนมีมติเป็นเอกฉันท์ จะไม่เป็นเอกฉันท์ได้อย่างไรกัน ในดินแดนแปลกหน้าแห่งนี้ มีเพียงชูลิ้วคนเดียวเท่านั้นที่ฟังภาษาท้องถิ่นเข้าใจ พวกเขาอ้าปากเอ่ยออกมาไม่เป็นคำด้วยซ้ำ

หลังจากตกลงกันเรียบร้อยแล้ว ชูลิ้วก็เริ่มวิเคราะห์แผนที่ ก่อนจะเห็นเครื่องหมายระบุทิศทางไปยังสุสานเจ้าเมือง หลังจากนั้นอีกครู่หนึ่งก็พบตำแหน่งของสุสานเจ้าเมือง

“ตรงนี้ หนึ่งในพันลี้จากกำแพงเมืองทางทิศเหนือ บนภูเขาเจียหลิง”

ถ้าเช่นนั้นเวลานี้พวกเขาก็ควรมุ่งหน้าไปยังภูเขาเจียหลิงอย่างนั้นสิ?

“ถ้าแก่ คิดเงิน” ชูลิ้วกวักมือเรียกเสี่ยวเอ๋อร์

เสี่ยวเอ๋อร์หัวเราะขณะเข้ามารับหน้า “เหอะๆ”

ชูลิ้วใช้โอกาสนี้สืบความเรื่องสุสานเจ้าเมืองบนภูเขาเจียหลิง

“สุสานเจ้าเมือง?” เสี่ยวเอ๋อร์โบกมือด้วยสีหน้าหวาดหวั่นในทันที “พวกเจ้าสืบความเรื่องสุสานเจ้าเมืองไปทำไมกัน ที่นั่นเป็นสถานที่ฝังร่างท่านเจ้าเมืองคนก่อน ทั้งเวลานี้ยังมีหน่วยอารักขาอิวี่ฝ้าพิทักษ์อยู่รอบสุสาน กองกำลังนั้นฝีมือไม่ธรรมดา เป็นกองกำลังทหารที่แข็งแกร่งที่สุดของเมืองโหลวหลัน สังกัดจวนท่านเจ้าเมืองโดยตรง พลังยุทธ์ร้ายกาจ อย่าได้ล่วงเกินพวกเขาเข้าเชียว!”

ชูลิ้วเอ่ยกลับหัวเราะ “พวกเราเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรก ก็เลยคิดจะเที่ยวชมให้ทั่วเท่านั้น เสี่ยวเอ๋อร์ เจ้ามีสถานที่ใดแนะนำหรือไม่?”

“เที่ยวชมให้ทั่ว? ถ้าเช่นนั้นก็ห้ามไปเที่ยวที่ภูเขาเจียหลิงเด็ดขาด ภูเขาลูกนั้นมีกองกำลังทหารโอบล้อมเอาไว้ พวกเจ้าเข้าไปไม่ได้อยู่แล้ว หรือต่อให้เข้าไปได้ก็ต้องถูกจับตัวแน่ ถึงตอนนั้นพวกเจ้ามีหวังได้ถูกถลกหนังแน่นอน!”

จากนั้นเสี่ยวเอ๋อร์ก็แนะนำสถานที่ห้องเที่ยวสามสี่แห่งให้แก่ซูลัว

ซูลัวแสรังเอออ “ธารไรเงาที่น่าสนใจไม่น้อย”

“ถูกต้องๆ ไปด้วยชมที่ธารไรเงาได้” เสี่ยวเอ๋อร์เห็นซูลัวรูปโฉมงดงาม รอยยิ้มของนางก็เป็นมิตร เขาจึงเริ่มสาธยายออกมาไม่หยุดปาก สุดท้ายเป็นซูลัวที่ตัดบท

“รบกวนเจ้าแล้ว ถ้าเช่นนั้นพวกเราจะแวะไปเที่ยวชมที่ธารไรเงาก็แล้วกัน...”

ทว่าซูลัวยังไม่ทันลุกขึ้น เสียงโหวกเหวกก็ดังขึ้นจากด้านนอกเสียก่อน

“แม่นางคนงามเล่า? แม่นางคนงามอยู่ที่ใด รีบออกมาหาข้าเดี๋ยวนี้!”

น้ำเสียงวางอำนาจดังขึ้นมาจากโถงโรงน้ำชา

เสี่ยวเอ๋อร์ประทับใจในตัวแม่นางคนงามอย่างซูลัวตั้งแต่แรกเห็น เขาจึงรีบบอกนาง “แย่แล้วๆ เขามาได้อย่างไรกัน แม่นาง ในโรงน้ำชานี้มีเจ้าเพียงคนเดียวที่รูปโฉมงดงามลุ่มบ้านจมเมือง เขาต้องพุ่งเป้ามาที่เจ้าแน่ เจ้ารีบไปเถิด!”

ซูลัวถาม “หรือว่าจะเป็นอย่างงป่าเถียน?”

“เขานั่นละ!” เสี่ยวเอ๋อร์ร้อนใจ “ขวงป่าเถียนผู้นี้เจ้าผู้ประตูดินที่สุด เห็นหญิงงามคนใดจะตามตื้อไม่หยุด พวกเจ้ารีบไปเร็วเข้า!”

ขณะที่กลุ่มเชิงเขารือกำลังฉงนงงอยู่นั้น ซูลัวก็ออกคำสั่งทันที “ไป!”

“แม่นางทำให้ข้าสลบที!” เสี่ยวเอ๋อร์รีบร้องบอกซูลัว

ซูลัวพยักหน้า จากนั้นก็สับมือลงที่สันคอของเสี่ยวเอ๋อร์จนอีกฝ่ายหมดสติไป ก่อนจะนำกลุ่มสหายของนางผละออกไปจากโรงน้ำชาอย่างรวดเร็ว

ตอนที่ขวงป่าเถียนนำกององครักษ์บุกเข้ามาถึงห้องรับรอง เขาก็เห็นเพียงเสี่ยวเอ๋อร์ที่สลบไปสลไม่ได้สติอยู่กับพื้น และบานหน้าต่างที่เปิดกว้าง แม้ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าแม่นางคนงามของเขาหนีออกไปทางหน้าต่างบานนั้นแล้ว

ขวงป่าเถียนนำกำลังคนกระโจนออกไปทางหน้าต่างอย่างรวดเร็ว ทว่า

หลังจากไล่หาอยู่บนถนนครุฑใหญ่ ก็ยังไม่เจอตัวแม่นางคองนามที่หมายปอง
ของป่าเถียนสะบัดฝ่ามือฉาดใส่ลูกน้องทันที หากซูลัวอยู่เหตุการณ์เวลานี้
นางยอมจำได้ทันทีว่าผู้โชคร้ายรายนั้นมิใช่ใครอื่น แต่เป็นหัวหน้าทหาร
ลาดตระเวนที่เพิ่งเข้ามาซึกความนางก่อนหน้านั้นไม่นานนั่นเอง

“แม่นางคองนามอยู่ที่ใดกัน บั้นหัวข่าหรือไร เจ้าโง่!” ขวงป่าเถียนพนม
หายใจออกมา ก่อนจะสะบัดฝ่าเท้าใส่หัวหน้าทหารลาดตระเวนรายนั้นอีกครั้ง

ทหารลาดตระเวนผู้นำเวทนา เดิมคิดว่าหากตนจัดหาหญิงงามให้
ขวงป่าเถียนได้ เขาก็มีหวังที่จะได้เลื่อนยศขึ้นมาอีกหนึ่งขั้น แต่กลับกลายเป็น
ว่าต้องมาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้แทนเสียได้ เมื่อครู่หลังจากที่เขาเห็นโฉมหน้า
ของซูลัวแล้ว ก็สั่งให้ลูกน้องคอยจับตามองนางเอาไว้ ส่วนตัวเขาก็กลับไป
จวนเจ้าเมือง แล้วเชิญขวงป่าเถียนออกมา แต่ใครจะคิดว่าผลจะกลับกลายเป็น
เช่นนี้ไปเสียได้ ทหารลาดตระเวนรายนี้นึกเคียดแค้นชิงชังขวงป่าเถียน
กับซูลัวขึ้นมาจับใจ

ในตอนหนึ่งของกลุ่มของเซียงเย่ารื่อที่ทะยานตัวตามซูลัวออกมาถึงนอกเมือง
ก็เห็นหญิงสาวหยุดฝีเท้าลง

“เมื่อครู่เกิดเรื่องอะไรขึ้น” พวกเขาไม่ต่างจากคนหูหนวกเป็นใบ้ ไม่รู้ว่
เกิดสถานการณ์ใดขึ้นกันแน่ แต่ถึงกระนั้นก็พอจะคาดคะเนอะไรบางอย่างได้
อยู่บ้าง

ซูลัวเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟังโดยไม่อำพราง

“อะไรนะ บุตรชายเจ้าเมืองเส็งเค็งผู้้นั้นหมายตาหัวหน้าซูลูของเรา?”

เซียงเย่ารื่อเดือดดาลเป็นคนแรก ขณะที่ทุกคนก็พลันโมโหโงโง่ขึ้นมา

ซูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “พวกเราเหลือเวลาอีกเพียงสี่สิบเจ็ดชั่วโมงเท่านั้น รีบ
ไปเร็วเข้า มุ่งหน้าสู่สุสานเจ้าเมือง”

จากคำบอกเล่าของเสี่ยวเอ้อร์ สุสานเจ้าเมืองเป็นสถานที่เก็บร่างของ
เจ้าเมืองคนก่อน มีหน่วยอารักขาอู่วิวักัษัรรักษาภูเข้างูกเอาไว้ ดังนั้น
หากคิดจะแฝงตัวเข้าไปคงไม่ใช่เรื่องง่ายตายแน่ เวลานั้นซูลัวยังคิดหาวิธีการดี ๆ

ไม่ได้ นางจึงตัดสินใจว่าจะสังเกตการณ์ให้ถ่วงถ่วงเสียก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ
แต่เรื่องที่ทำให้ซูลั้วรู้สึกกลัดกลุ้มใจก็คือ ผู้มีฤทธิ์ในเมืองไหลวหลัน
แห่งนี้ล้วนเป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น พลังยุทธ์ของนางและสหายไม่อาจเทียบชั้นคน
เหล่านั้นได้เลย

ทั้งหมดมุ่งหน้าไปที่ภูเขาเจียหลิง ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองด้วยความเร็วสูงสุด

ทันทีที่มาถึงเชิงเขา ซูลั้วก็เห็นทหารตรวจตรากลุ่มหนึ่ง นางทำมือเป็นสัญญาณหยุดทันที สหายของนางก็พากันชะงักฝีเท้า แล้วเงี้ยวหุบคำสั่งพร้อมหน้า

จากนั้นทั้งหมดก็ค่อยๆ ลัดเลาะขึ้นไปบนภูเขาเจียหลิง ทว่าพอมารถึงตำแหน่งไหลเขา ซูลั้วกลับสายหน้า

“ไม่ได้ ขึ้นไปไม่ได้”

ทหารตรวจตราทั้งที่ลับและที่แจ้งทั้งหมดสิบสองนายสอดส่องตรวจตราอยู่ทุกทิศทาง หากลงมือกับคนใดคนหนึ่ง ทหารตรวจตราที่เหลือก็จะพบความผิดปกติในทันที ฉะนั้นต้องรอบคอบเป็นอย่างมาก

“สุสานเจ้าเมืองอยู่บนยอดเขา? ตอนนี้พวกเรามาได้ถึงแค่นี้แล้วจะทำอย่างไรดี” เชิงเขารือเริ่มร้อนใจ เพราะเขารู้ว่าต่อให้บุกเข้าไปในสุสานเจ้าเมืองได้ ก็ยังต้องเผชิญหน้ากับกับดักหลุมพรางอันตรายนานาที่รออยู่ ทว่าบัดนี้พวกเขายังไม่ได้คิดปลานเข้าไปใกล้สุสานเจ้าเมืองด้วยซ้ำ อุปสรรคมากมายก็ตาหน้าเข้ามาขวางเสียก่อนแล้ว เห็นได้ชัดว่าการทดสอบในด้านที่สี่นี้คือภารกิจที่ไม่มีวันบรรลุได้

อวีจินเกอกกลับมาหยุดข้างกายซูลั้วแล้วสายหน้าให้นาง “ไม่ได้ ไม่สามารถกำจัดทหารตรวจตราทั้งสิบสองนายลงได้ในเวลาเดียวกัน พลังยุทธ์ของพวกเขาไม่ด้อยไปกว่าพวกเราเลย”

เมืองไหลวหลันแห่งนี้เต็มไปด้วยยอดฝีมือพยัคฆ์หลั้มงกรซ่อน

ตัว ไม่ใช่สถานที่ที่ผู้มีฤทธิ์ระดับเดียวกับพวกเขาจะสามารถทะลุฝ่าไปได้เลย
 “หากพวกเรานี้ขึ้นไปอีกหนึ่งร้อยเมตรก็จะถูกจับได้แน่” อวีจินเกอมอง
 ชูลัว “บุกหรือไม่บุก?”

ชูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “หากถูกจับได้ ก็เท่ากับว่าทำภารกิจล้มเหลว ให้ข้า
 ใคร่ครวญอีกที”

สถานการณ์ในเวลานี้ดูเหมือนจะมาถึงทางตันเสียแล้ว...

ทว่าในตอนนี้อง ชูลัว ดวงตาของชูลัวก็ทอประกายวาวขึ้นมา นางกระซิบ
 เสียงต่ำ “ทุกคนหมอบลง ห้ามเปล่งเสียง!” หญิงสาวเอ่ยอย่างรวดเร็วและ
 ร้อนรน เครื่องขริมจริงจั่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

คนที่เหลือรีบหมอบกายแนบพื้นทันทีโดยไม่ต้องคิด ชุ่มช่อนตัวอยู่ใน
 พุ่มไม้ข้างทางอย่างแนบเนียนที่สุด

ไม่นานเสียงฝีเท้าม้าฝูงใหญ่ก็ใกล้เข้ามา

กุกกับๆๆ!

เสียงฝีเท้าที่ดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียงแสดงให้เห็นว่าต้องเป็นกองทัพทหารม้า
 ที่ฝึกมาอย่างมีระเบียบวินัย

เดิมชูลัวคิดว่าทหารม้ากองนี้จะทะยานผ่านชั้นยอดเขาไป เช่นนี้แล้วนาง
 ก็อาจสบโอกาสแฝงตัวเข้าไปในกองกำลังนี้ได้ ทว่ายังไม่ได้คิดหาหนทาง นาง
 ก็ได้ยินเสียงแล่หวดขึ้นกลางอากาศ

เผียะ!

เสียงสะบัดแล่ฝ่าอัญญาศดั่งขึ้น ก่อนตามด้วยน้ำเสียงเย็นชา “แต่จับ
 คนยังทำไม่ได้ เจ้าพวกไร้ปัญญา ลงโทษโบนคนละหนึ่งร้อยไม้ ลงมือ!”

น้ำเสียงทรงอำนาจนี้ทำให้คนฟังสั่นสะท้านถึงชั่วหัวใจ

“ขอรับ ท่านหัวหน้ากอง!” ทหารทั้งกลุ่มขานรับพร้อมกัน จากนั้นก็ตาม
 มาด้วยเสียงแล่กระทบเนื้อดังสนั่น

ชูลัวฟังเสียงแล่มาแล้วประเมินจำนวนกองกำลังที่อยู่เบื้องหน้า... หนึ่ง
 ร้อยห้าสิบคน ทั้งหมดคือยอดฝีมือทั้งสิ้น!

ก่อนหน้านั้นหญิงสาวไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมอง ถึงขนาดไม่กล้าแม้แต่จะ
 ผ่อนลมหายใจออกมาด้วยซ้ำ เพราะรังสีที่แผ่ซ่านออกมาจากนายทหาร
 ผู้นั้นช่างน่าเกรงขามยิ่งนัก แต่เนื่องจากเมื่อครู่เสียงแล้ที่สะบัดกระทบเนื้อด้ง
 กังวานไปทั่ว ทำให้สรรพเสียงในยามนี้ลลมห่านปนเปไปหมด นางถึงได้กล้า
 เคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา

ซูลัวมองเห็นหัวหน้ากองผู้ั้น เขาไว้หนวดเครารกครีมนสองข้างแก้ม
 ร่างกายกำยำใหญ่โต กล้ามเนื้อแน่นเป็นมัด ดูแล้วเป็นผู้มีฤทธิ์ที่มีพลังกำลัง
 แข็งแกร่งและดูดันคนหนึ่ง นัยน์ตาคู่นั้นคมกริบทอประกาย เห็นแล้วชวนให้
 สั่นสะท้านไปทั้งร่าง บุรุษรายนี้ น่าจะเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของหน่วยอารักขา
 อีวี่วี่กระมัง

ซูลัวลอบประเมินพลังยุทธ์ของหัวหน้าหน่วยอารักขาอีวี่วี่ แล้วส่ายหน้า
 ไปมา หากประมือกันตัวต่อตัว พวกเขาทั้งห้าคนรวมกันแล้วยังเอาชนะอีกฝ่าย
 ไม่ได้ด้วยซ้ำ แล้วดูเถิด เขามีกองทหารใต้อาณัติตั้งมากมาย แค่สั่งความ
 ออกมาเพียงคำเดียว กองทหารเหล่านี้ก็คล้อมนางกับพรรคพวกไว้มิดจน
 ไม่เห็นเดือนเห็นตะวันแล้ว

ทำอย่างไรดีหนอ ซูลัวลูปลายคางพลางเริ่มใคร่ครวญ

ระหว่างที่กำลังครุ่นคิดอยู่ นั้น หัวหน้าหน่วยอารักขาอีวี่วี่ก็นำพลทหาร
 ในบัญชาที่เพิ่งถูกโหมทะยานขึ้นเขาต่อไป จนกระทั่งทั้งหมดผลະไปไกลแล้ว
 ซูลัวถึงได้พรวลมหายใจหนักๆ ออกมา

เมื่อครู่ตอนที่หัวหน้าหน่วยอารักขาอีวี่วี่อยู่ตรงนี้ หญิงสาวทำได้เพียง
 กลั่นใจ ไม่กล้าแม้แต่จะผ่อนลมหายใจออกมาด้วยซ้ำ พวกของเขิงเข้ารีอพา
 กันกรูเข้ามาล้อมวงซูลัวในทันที ทว่าพวกเขาไม่ได้เอ่ยคำใดออกมา แต่กลอก
 ตาไปมาเพื่อรอฟังคำสั่งจากซูลัวแทน เวลานี้ทั้งสี่คนยกให้ซูลัวเป็นผู้นำกลุ่ม
 และยินดีปฏิบัติตามคำสั่งของนางโดยดี

บุกตะลุดคงไม่เข้าที่แน่ โอกาสสำเร็จเรียกได้ว่าเป็นศูนย์ ไม่ใช่ว่าไม่มี
 โอกาสชนะ แต่เป็นไปได้เลยที่จะชนะต่างหาก!

ถ้าเช่นนั้นก็เหลือเพียงหนทางเดียว ใช้ปัญญา! แต่จะใช้อย่างไรกัน
ซูว์ใคร่ครวญถึง ‘คน’ และ ‘สิ่ง’ ที่นางจะใช้เป็นประโยชน์ได้

สำหรับคน... นางกับสหายอีกสี่คน แม้อยามอยู่ในเกาะเจียเล่ฟลั่งยูทธ์
ของพวกเขาจะเหนือชั้นมากก็ตาม ทว่าสำหรับที่นี่... ก็คงทำได้เพียงสังหาร
พลทหารไม่กี่นายเท่านั้น

สิ่งของ? แผนที่ ไอหมอกกลมกลืนอายุ แล้วก็พลั่ว... พลั่ว?

ซูว์ล่อมองยอดเขาไกลลิบที่วับๆ แวมๆ อยู่ท่ามกลางแมกไม้ ก่อนจะ
หยิบพลั่วเหล็กออกมาดูสลัดกันไปมา ยิ่งดูก็ยิ่งฉงน โฉนพลั่วเหล็กอันนี้ถึงได้
ดูเหมือน...

ทันใดนั้นดวงตาของซูว์ก็ทอประกาย นางคิดออกแล้ว! ของสิ่งนี้
เหมือนกับพลั่วลั่วหยางที่ใช้เพื่อขุดสุสานโดยเฉพาะนั่นเอง

อันที่จริงคำพูดของชายร่างท้วมเป็นการบอกใบ้บางเป็นนัยๆ ว่า หลัง
จากที่มาถึงเมืองโหลวหลันแล้ว สิ่งที่น่าจะต้องทำก็คือขุดสุสานใช่หรือไม่ ทว่า...
มีทหารเฝ้าเวรยามทั่วภูเขาเจียหลิงเช่นนี้ อย่าว่าแต่ขุดสุสานเลย แค่เข้าใกล้
ก็ยิ่งเป็นเรื่องยากเย็นเต็มทีแล้วกระมัง

ซูว์ล่อคิดไปคิดมาก็รู้สึกอับจนหนทางเหลือเกิน...

เวลานี้สหายทั้งสี่ที่ยืนประกบซูว์พากันจ้องมองนางตาไม่กะพริบ แม้
พวกเขาจะรู้ว่าภารกิจนี้แทบจะไม่มีโอกาสสำเร็จเลยก็ตาม แต่ว่ามีซูว์ล่ออยู่
ด้วยทั้งคน... นางเป็นผู้สร้างปาฏิหาริย์มาแต่ไหนแต่ไรมิใช่หรือ

ทว่าตอนที่พวกเขาเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนแปลงไปมาของซูว์ล่อ หัวใจก็พลัน
หนักอึ้งลงไปด้วย

ซูว์ล่อ... นางก็จนปัญญาหรือไร

“หรือว่าพวกเราจะยอมแพ้แบบนี้? ไม่ได้นะ!” เซ็งเย่ารีออดลุกขึ้นยืน
แล้วกระโจนไปตามทางขึ้นเขา “ต่อให้ต้องตาย ข้าก็จะลองดูสักตั้ง!”

ซูว์ล่อส่งสัญญาณทางสายตาให้อวีจิ้นเกอ “ลากเขากลับมา!”

ซูว์ล่อพูดจบ อวีจิ้นเกอก็ลงมือทันที เขาเคลื่อนไหวย่างกายรวดเร็วปาน

สายฟ้า แค่พริบตาเดีวยกัคว่าคอเชิงเย่ารื่อกลับมา อีกมือหนึ่งปิดปากเจ้าตัว
เอาไว้นั่น

ซูลัวซิงตาลีไซเชิงเย่ารื่อ “ใครบอกกันว่าจะยอมแพ้”

“เจ้าหมตบัญญัติแล้วไม่ใช่หรือไร” เชิงเย่ารื่อกระซิบเสียงแผ่ว “พวกเรา
บุกขึ้นไปไม่ได้ ทั้งยังไม่มีหนทางอื่นอีกแล้วด้วย นี่มันทางตันชัดๆ มีแต่
ล้มเหลวกับล้มเหลว!”

ซูลัวมองอีกฝ่ายอย่างจนคำพูด “หากข้าขึ้นไปถึงยอดเขาได้แล้ว?”

“เจ้า?” เชิงเย่ารื่อจ้องมองซูลัว

“หากข้าขึ้นไปบนยอดเขาได้ ข้ายังไปอย่างสง่าผ่าเผยอีกด้วย?”

“เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้!” ไม่เพียงแต่เชิงเย่ารื่อที่ไม่เชื่อ คนที่เหลือก็
พากันส่ายหน้าเป็นพัลวัน

เรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้! ซูลัวคงไม่ได้เสียสติไปหรือกระมัง

ซูลัวเงยหน้ามองเส้นทางคดเคี้ยวที่ทอดตัวยาวสู่ยอดเขา ก่อนสลับมอง
ทางลงเชิงเขาที่พวกเขามุ่งหน้ามาก่อนหน้านั้น จากนั้นก็โบกมืออย่างๆ “ไป”

ไปที่ไหนกัน... ทุกคนมองซูลัวด้วยความฉงนงวย ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่าย
จะทำสิ่งใด แต่ยามนี้ความสิ้นหวังที่ก่อตัวขึ้นในใจของทุกคนก่อนหน้านั้นสลาย
หายไปหมดสิ้นแล้ว เนื่องจากพวกเขาเห็นรอยยิ้มเชื่อมั่นในตนเองที่ปรากฏขึ้น
บนใบหน้าของซูลัวอีกครั้ง

หรือว่าซูลัวจะสร้างปาฏิหาริย์ขึ้นอีกครั้งจริงๆ? ลูกแกะน้อยห้าตัวจะ
บุกเข้าไปหาฝูงหมาป่า และคว่ำไทมเมฆาสิริ้งที่พวกเขาต้องการมาครอง?

ตลอดเส้นทางลงจากเขา สหายทั้งสี่ตามมาด้านหลังของซูลัวไม่ห่าง จาก
นั้นทั้งหมดก็ย้อนกลับมาที่เชิงเขาอย่างเงียบเชียบ

“หัวหน้าซูลัว?” หลังจากมาถึงพื้นที่ปลอดภัย ทุกคนก็เอาแต่จับจ้องใบหน้า
ของซูลัว หวังว่าจะสังเกตเห็นเงื่อนงำหรือเค้าลางบางอย่างจากสีหน้านาง แต่
ว่าครั้งนี้ซูลัวก็บังความลับเอาไว้อย่างสนิท นางเพียงแต่ยิ้มลึกลับออกมา
เท่านั้น

“พวกเราจะไปที่ได้กัน” สุดท้ายเป็นทั้งกั้วที่เอ่ยปากถาม

“กลับเข้าเมือง” ชูลิ้วตอบง่าย ๆ

“กลับเข้าเมืองไปทำอะไร” เชิงเย้าหรือแปลกใจ เมื่อครู่พวกเขาเพิ่งหนี
ขวงป่าเทียนหัวซุกหัวซุนไม่ใช่หรือ

“ไปหาขวงป่าเทียน” ชูลิ้วมองค้อนเชิงเย้าหรือ

“ฮะ?” ทั้งหมดพุดอะไรไม่ออก

ตอนแรกชูลิ้วตกเป็นเป้าของขวงป่าเทียน แต่ตอนนี้นางกลับคิดจะหา
เห่าใส่หัวหรือไร เข้าใจอะไรผิดหรือไม่ ทว่าพอเห็นชูลิ้วห่มนุ่งตัวกลับไปแล้ว
สหายทั้งสี่ก็จำต้องทะยานตัวตามไปติด ๆ ขณะที่ในใจก็เต็มไปด้วยความฉงน
กังขา เพราะขบคิดเท่าไรก็ไม่เข้าใจว่า เหตุใดชูลิ้วถึงต้องกลับไปหาเจ้าขวง-
ป่าเทียนจอมอัครพาลผู้นั้นด้วย

“หรือว่าจะลักพาตัวเขา?” เชิงเย้าหรือลองใช้สมองบ้าง

“ล้อเล่นหรือไรกัน!” มูจี้กวางปฏิเสทความเป็นไปได้ในทันควัน

ทว่าความจริงก็คือ... พอกลับมาถึงกลางเมืองโหลวหลัน สิ่งที่ชูลิ้วลงมือ
ทำก็คือ... ลักพาตัวขวงป่าเทียนจริงๆ!

สำหรับชูลิ้วแล้ว การลักพาตัวขวงป่าเทียนเป็นเรื่องง่ายตายปานพลิก
ฝ่ามือ เพราะขวงป่าเทียนไม่ได้หลบซ่อนตัวอยู่ในจวนเจ้าเมืองที่มีเวรยาม
รักษาการณ์แน่นหนา วันๆ เอาแต่ชลุ่กอยู่ในตรอกซำหลิว แคชูลิ้วถามหา
หอคณิกาที่ใหญ่ที่สุดในเมือง นางก็หาตัวขวงป่าเทียนพบอย่างง่ายตาย

หอคณิกาแห่งนี้มีใช้อุปสรรคสำคัญสำหรับชูลิ้วเลยแม้แต่ชนิด ส่วนการ
หลอกล่อขวงป่าเทียนให้ติดกับ... สำหรับคนอื่นอาจจะยากเย็น ทว่ากับชูลิ้ว
แล้ว... ง่ายเสียยิ่งกว่าง่าย

นางเพียงแค่มัดเชือกให้อีกฝ่าย สองมือเกี่ยวปลายเส้นผมไปมาอย่าง
เหนียวมาย ก่อนจะงยหน้าสบตากับขวงป่าเทียน

โอ๊ะโ๊ะ! ขวงป่าเทียนแทบต้านทานไม่ไหว เลือดกำเดาของเขาทะลัก
พรวดออกมาทันที

ซูลั้วกระดิกนิ้วเรียกขวงป้าเทียน ขวงป้าเทียนผู้นำเวหนาก็เดินตรงมา
หานาง รวาก็บัญญัติเหตุผลล่อยก็มีปาน

องค์รักษ์ประจำตัวขวงป้าเทียนตระหนกได้ถึงความผิดปกติ ทว่าทันที
ที่เขาก้าวออกมา ขวงป้าเทียนก็สะบัดฝ่าเท้าใส่จนพวกเขาล่อยกระเด็นไป
ใช่เพราะพลังยุทธ์ของพวกเขาเทียบชั้นขวงป้าเทียนไม่ได้ แต่เพราะหากไม่
กระเด็นล่อยออกไป ขวงป้าเทียนก็จะไม่สบอารมณ์เป็นอย่างยิ่ง

ซูลั้วเบี่ยงกายวูบเข้าไปในห้องพักห้องหนึ่ง จากนั้นก็ปิดประตุนับ ทว่า
ขวงป้าเทียนกลับยื่นมือมาขวางเอาไว้ เขาหรีตตามองแม่นางรูปโฉมงดงาม
ล่อมบ้านจมเมืองตรงหน้า แล้วก้าวอาดๆ เข้าไปในห้องพร้อมรอยยิ้มลั้ปदन

“ออกไปนะ ออกไป!”

“ไม่ออก ไม่ออก!”

“คืนนี้คุณชายจะไม่กลับไป?”

“มีแม่นางคนงามอยู่ทั้งคน วันนี้ข้าจะฝั่ร่างเอาไว้ที่นี่!”

“แต่มีคนเฝ้าอยู่ด้านนอกตั้งมากมาย คนเหล่านั้น... ไม่เอาเจ้าคะ”

ขวงป้าเทียนเปิดประตูแล้วตวาดไล่คนด้านนอก “ไสหัวไป! ไสหัวไป
ไกลๆ! พรุ่งนี้ ไม่ วันมะรืนค่อยไต่ล่หน้ามา!”

“แต่คุณชาย...”

“ไปๆ ไสหัวไป! ไปให้พ้นหูพ้นตา! ไม่เช่นนั้นข้าจะสังหารพวกเจ้าเสีย
ให้หมด!” ขวงป้าเทียนเห็ดอดดล

โครม!

พอเอ่ยจบเขาก็ปิดประตู ปล่อยให้ห้องครักษ์เฝ้าระวังอยู่แค่ด้านนอก
เท่านั้น

“แม่นางคนงาม ไม่ต้องอายแล้วกระมัง? มาเถิด...” ขวงป้าเทียนกระโจน
เข้าไปหาซูลั้ว

พลั้ก!

ซูลั้วสะบัดฝ่าเท้าใส่ขวงป้าเทียนจนอีกฝ่ายกระเด็นไปตกอยู่บนเตียง

ขวงป่าเตียนที่ถูกถีบตกอยู่ในสภาพมึนงง เขามองชูลัวด้วยสายตาทะลึง
ชูลัวแค้นเสียดในลำคอ “ร้อนใจอะไรกัน คำคินนี้ยังอีกยาวนานนัก บ่าว
จะไปชำระล้างเรือนร่างเสียก่อน”

“ดีๆ อาบๆ รีบไปอาบเร็ว!” ขวงป่าเตียนน้ำลายไหลเป็นทาง
หลังจากชูลัวหลบวูบมาด้านหลังฉากกัน ทั้งสามคนที่อยู่ด้านหลังฉาก
ก็พากันเบิกตากว้างอ้าปากค้าง

“เจ้า...”

“หัวหน้าชู...”

“เจ้าช่าง...”

ชูลัวมองค้อนพวกเขา “ชีวิตคนไม่ต่างอันใดกับบทละคร ทุกอย่างต้อง
อาศัยการแสดง ยอมจำนนหรือไม่เล่า”

“ยอม!” เเซียงเย่รื่อ มู่จี้กวง และทั้งกัวเอ่ยเป็นเสียงเดียวกัน จากนั้น
ก็ยกมือขึ้นคารวะชูลัวอย่างพร้อมเพรียง

จิงหวะนี่เองอวีจินเกอก็ลอดตัวเข้ามาทางหน้าต่าง ในมือประคองร่าง
ของคนผู้หนึ่งมาด้วย

อวีจินเกอส่งคนให้แก่ชูลัว จากนั้นก็พยักหน้าให้นาง “หามาตามที่เจ้า
กำหนดไว้ ออกแนบนันท์้ายหนา ร่างกายอวบอ้วน และมีความอดทนสูง”

ชูลัวมองหญิงคนิกากที่นอนสลบอยู่บนพื้น ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายอายุจริงเท่าไร
แต่ดูจากรูปลักษณ์ภายนอกน่าจะอายุราวๆ สามสิบปี ผิวพรรณขาวผ่อง เนิ
ออกแน่น รูปร่างอวบอ้วนราวกับลูกท้ออิมน้ำ ดูแล้วคงบำรุงร่างกายมาเป็น
อย่างดีทีเดียว

ชูลัวพยักหน้า

นางวางยากำหนดฤกษ์จรูณแรงกับขวงป่าเตียน เพียงพอที่จะให้เขาสำเร็จ
สำราญไปถึงสามวันสามคืนเลยทีเดียว ระหว่างที่ต้องยากำหนดฤกษ์จรูณแรงนี้
ขวงป่าเตียนจะตกอยู่ในอาการสะลึมสะลือมึนงง สติเลือนรางจำใครไม่ได้
ดังนั้นชูลัวจึงไม่กังวลว่าแผนการของนางจะถูกทำลายลงกลางคัน

รองนกระทั้งยากำหนดออกฤทธิ์แล้ว ชูลัวจึงจับหญิงคนิกามาทั้งไว้บนเตียงข้างๆ ขวงป่าเทียน เพียงเท่านั้นชายหญิงที่ต้องยากำหนดฤทธิ์รุนแรงคู่นั้นก็เกี่ยวกระหวัดนิ้วเนียบกันประหนึ่งปลาได้น้ำก็มิปาน

“เยียม!” เซียงเย้ารื้อยกนิ้วหัวแม่มือให้ชูลัว ดูจากความคึกคะนองของขวงป่าเทียนแล้ว ยืนหยัดสามวันสามคืนคงมิใช่ปัญหา

“เจ้ามาขอจากข้าได้ทุกเมื่อ ชั้นจักรพรรดิเซียวนะ” ชูลัวยิ้มกริมยามมองอีกฝ่าย

“แค่นี้” เซียงเย้ารื้อแทบล้าลักเพราะคำพูดของชูลัว แม่นาง พุดจาไม่มี ยางอายเลยสักนิด! แต่ก็จริง นางทำเรื่องพรรคนั้นได้ยังจะรู้จักเหนียมอายอีกหรือไร

“หัวหน้าชูลัว แต่ข้าก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ตกลงเจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่”

ทุกคนมองชูลัวด้วยความแปลกใจ

กักตัวขวงป่าเทียนเอาไว้ที่นี่ แล้วหลังจากนั้นเล่า?

ชูลัวรวบรวมผ้าอาภรณ์ของขวงป่าเทียน รวมทั้งป้ายคำสั่งมาเก็บไว้ในมิตติ จากนั้นก็บอกทุกคน “ไปจากที่นี่ก่อน”

หลังออกมาจากหอคนิกาก็แล้ว หญิงสาวถึงได้พรุลงมหายใจออกมา กลืนอายของสถานที่แห่งนี้ช่าง...

“หลังจากนี้พวกเราจะทำอะไรต่อ” เซียงเย้ารื้อถาม

ชูลัวเอ่ย “ชื่อของ พวกเจ้าทั้งสี่คนไปรอข้าที่นอกเมืองแล้วกัน” ไม่รอให้คนที่เหลือทันพุด ชูลัวก็โบกมือแล้วหมุนตัวผละไปอย่างรวดเร็ว ทั้งคนที่เหลือเอาไว้พร้อมกบัสสีหน้าฉงนงงวย

ชูลัวตรงดิ่งไปร้านค้าใจกลางเมือง

เงินไม่พอ? สำหรับชูลัวแล้ว ปัญหาที่จัดการได้ง่ายนิดเดียว คนที่เดินสวนทางมากลายเป็นถุงเงินให้แก่งานทุกคนไป แต่ชูลัวก็ไม่ได้ปล้นคนเหล่านั้น จนหมดเนื้อหมดตัว แต่ขอ ‘หยิบยิ้ม’ มาเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

ซูลัวซื้อเสื้อผ้า ซื้อสมุนไพร ซื้อสัตว์พาหนะ รวมไปถึงข้าวของต่างๆ มากมาย ก่อนสุดท้ายจะย้อนกลับไปที่หอศนิกา แล้วลากเอาสัตว์พาหนะของขวงป้าเทียนติดมือมาด้วย เนื่องจากบรรดาองครักษ์ประจำตัวขวงป้าเทียน รู้อุปนิสัยของเจ้านายตนดี ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงฉวยโอกาสนี้สร้างสำราญกับหญิงศนิกาไปด้วยในคราวเดียวกัน

ซูลัวลอบขโมยเครื่องแบบของครักษ์จวนเจ้าเมืองของพวกเขาติดมือมาด้วย หลังจากได้ข้าวของครบถ้วน นางก็วิ่งไปสมทบกับกลุ่มของเซ็งเย่ารื่อที่ชะเง้อชะเง้อรออยู่

“มาแล้ว! หัวหน้าซูลัวกลับมาแล้ว!”

คนทั้งกลุ่มวิ่งเข้ามาหาซูลัว ซูลัวพยักหน้า จากนั้นก็หยิบเครื่องแบบของครักษ์มาส่งให้

“เอ้า รับไปสวมเสีย”

เซ็งเย่ารื่อเข้าใจวิธีการของซูลัวทันที “หัวหน้าซูลัว! ความหมายของเจ้าก็คือพวกเราจะปลอมตัวเป็นองครักษ์ของขวงป้าเทียน และบุกเข้าไปที่ภูเขายี่สิบ?”

คนที่เหลือพากันมองซูลัวเขม็ง เพราะพวกเขาคิดว่าวิธีการนี้เหลือเชื่อสิ้นดี!

“เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้!”

ซูลัวเอ่ยเสียงขุ่น “มีอะไรเป็นไปไม่ได้? รับสวมเร็วเข้า”

“แต่ว่า...”

ซูลัวเอ่ย “มีข้าอยู่ทั้งคน อย่างมากก็แค่ทำภารกิจล้มเหลวเท่านั้น แต่ถ้าไม่ลองดูสักตั้งจะรู้ได้อย่างไรว่าสำเร็จหรือไม่”

“ก็จริง”

“แต่พวกเราพูดภาษาเมืองนี้ไม่ได้สักคำ!”

ซูลัวพยักหน้า “พวกเจ้าก็สร้างเป็นไปไปแล้วกัน”

“พวกเราปลอมตัวเป็นองครักษ์ประจำตัวขวงป้าเทียน แล้วใครจะปลอม